

Ras, Evolutie en Gedrag:

Een Ontogenetisch Perspectief

2e Speciale Beknopte Uitgave

Professor J. Philippe Rushton

Afdeling Psychologie
Universiteit van Westelijk Ontario
London, Ontario, Canada N6A 5C2

Bijval voor J. Philippe Rushtons
Ras, Evolutie en Gedrag

“(Een) provocatieve stelling.... dat afzonderlijke mensenrassen verschillende reproductieve strategieën ontwikkelden om het hoofd te kunnen bieden aan verschillende omgevingen en dat deze strategieën leidden tot lichamelijke verschillen in hersengewicht en daardoor in intelligentie. Mensen die zich ontwikkelden in de warme maar sterk onvoorspelbare omgeving van Afrika pasten een strategie gericht op een hoge reproductie toe terwijl mensen die trokken naar de barre kou van Europa en noordelijk Azië de gewoonte aannamen om minder kinderen te krijgen maar ze met meer zorg op te voeden.”

---Malcolm W. Browne, *New York Times Book Review*

“Rushton is een toegewijd wetenschapper die belangrijke gegevens heeft samengevoegd. Neem slechts een voorbeeld: hersengewicht. De empirische werkelijkheid, gestaafd door grote aantallen moderne studies, waaronder verschillende die gebaseerd zijn op het maken van beelden met behulp van magnetische resonantie technieken, is dat er een significante en substantiële samenhang is tussen hersengewicht en gemeten intelligentie nadat lichaamsgewicht is verdisconteerd en dat de rassen inderdaad verschillen in hun distributies van hersengewicht.”

---Charles Murray, Nawoord bij *The Bell Curve*

“Beschrijft honderden studies van over de hele wereld die een constant patroon van raciale verschillen laten zien op zulke kenmerken als intelligentie, hersengrootte, grootte van de genitaliën, sterkte van de seksuele driften, voortplantingspotentieel, vlijt, vriendelijkheid en het volgen van regels. Op elk van deze variabelen liggen de groepen op één lijn in de volgorde: Aziaat, Blanke, Zwarte.”

---Mark Snyderman, *National Review*

“Rushtons *Ras, Evolutie en Gedrag* ... is een poging om [raciale] verschillen te begrijpen uitgaande van de ontogenetische evolutie.... Wellicht zal er uiteindelijk een belangrijke contributie komen van de kant van de sociale wetenschappers die zich gewoonlijk bezighouden met wat lijkt op een met veel toeters en bellen omgeven verdwijnaft van een goochelaar elke keer wanneer IQ ter sprake komt, maar op dit moment is Rushtons stelling absoluut de enige die serieus genomen moet worden.”

---Henry Harpending, *Evolutionary Anthropology*

“Dit briljante boek is het meest indrukwekkende op theorie gebaseerde onderzoek ... naar de psychologische- en gedragsverschillen tussen de belangrijkste raciale groepen dat ik ben tegengekomen in de verzamelde literatuur van over de hele wereld.”

---Arthur R. Jensen, Universiteit van Californië, Berkeley

“De enige acceptabele verklaring voor raciale verschillen in gedrag die is toegestaan in het publieke debat is een volledig omgevingsbepaalde... We zijn professor Rushton dank verschuldigd dat hij de moed gehad heeft om te verklaren dat “deze keizer geen kleren aan heeft,” en dat een meer bevredigende verklaring gezocht moet worden.”

---Thomas J. Bouchard junior, Universiteit van Minnesota

“Het opmerkelijke verzet tegen raciale wetenschap in het huidige tijdsgewricht heeft geleid tot vergelijkingen met de door Rome geleidde Inquisitie, actief gedurende de Renaissance.... Sterrenkunde en de natuurwetenschappen hadden enkele eeuwen geleden hun Copernicus, Kepler en Galileo; de maatschappij en het welzijn van de mensen zijn er beter van geworden. Er is een sterke overeenkomst met de psychologie en de sociale wetenschappen van vandaag de dag die hun Darwin, Galton en Rushton hebben.”

---Glayde Whitney, *Contemporary Psychology*

“De gegevens zijn opzienbarend voor de niet-ingewijden.... *Ras, Evolutie en Gedrag* confronteert ons, op een manier zoals weinig boeken dat doen, met de dilemma's die in een democratische maatschappij naar voren komen, door de individuele en groepsverschillen in essentiële menselijke eigenschappen.”

---Linda Gottfredson, *Politics and the Life Sciences*

“Professor Rushton is alom bekend en wordt alom gerespecteerd voor de ongebruikelijke combinatie van uiterste nauwkeurigheid en originaliteit in zijn werk.... Wie geïnteresseerd is in het begrijpen van de problemen die verbonden zijn met ras kan het zich nauwelijks veroorloven om dit pakhuis vol met goedgeïntegreerde informatie, leidend tot een opmerkelijke synthese, te veronachtzamen.”

---Hans J. Eysenck, Universiteit van Londen

“Zou, wanneer gerechtigheid bestaat, een Nobelprijs moeten ontvangen.”

---Richard Lynn, *Spectator*

Ras, Evolutie en Gedrag: Een Ontogenetisch Perspectief

2e Speciale Beknopte Uitgave

J. Philippe Rushton

Ras, Evolutie en Gedrag
2e Speciale Beknopte Uitgave @ 2001
door J. Philippe Rushton
Alle rechten voorbehouden.

Uitgegeven door het Charles Darwin Research Institute

1^e (1995) en 2^e (1997) onverkorte edities uitgegeven door Transaction Publishers,
New Brunswick, New Jersey, Verenigde Staten.

Japane vertaling van de 1^e editie uitgegeven door Hakuhin-sha in Tokyo (1996).

1^e Speciale Beknopte Editie uitgegeven door Transaction Publishers.

Library of Congress Catalogus Nummer:
ISBN: 0-9656836-1-3 (paperback); 0-9656836-0-5 (ingebonden).
Gedrukt in

Rushton, J. Philippe, 1943-
Ras, Evolutie en Gedrag: Een Ontogenetisch Perspectief/J. Philippe Rushton. -- 2e
spec. bekn. ed.

Over de auteur

J. Philippe Rushton is professor in de psychologie aan de Universiteit van Westelijk Ontario, London, Ontario, in Canada. Rushton behaalde twee doctorstitels aan de Universiteit van London (Ph.D. en D.Sc) en is fellow van de John Simon Guggenheim Foundation, de American Association for the Advancement of Science en zowel de Amerikaanse, Britse, als Canadese Psychological Association. Hij is tevens lid van de Behavior Genetics Association, de Human Behavior and Evolution Society en de Society for Neuroscience. Rushton heeft zes boeken en bijna 200 artikelen gepubliceerd. Het Institute for Scientific Information plaatste hem in 1992 op de 22^e positie van de meest publicerende psychologen en op de 11^e positie van de meest geciteerde. Professor Rushton wordt vermeld in *Who's Who in Science and Technology*, *Who's Who in International Authors*, en *Who's Who in Canada*.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
1. Ras Blijft Niet Alleen aan de Oppervlakte	9
2. Ontwikkeling, Misdaad, en het Ouderschap	17
3. Seks, Hormonen en Aids	24
4. Intelligentie en Hersengrootte	29
5. Genen, Omgeving, of Beide?	35
6. De Ontogenetische Theorie	44
7. Vanuit Afrika	51
8. Vragen en Antwoorden	55

Voorwoord bij de 2^e Speciale Beknopte Editie

De eerste druk van deze Speciale Beknopte Editie werd in 1999 uitgegeven door Transaction Publishers. Het was een opvolger van hun succesvolle publicaties van de 1^e en 2^e onverkorte edities in 1995 en 1997 (met een nieuw Nawoord waarin het wetenschappelijke deel weer bij de tijd werd gebracht). Een Japanse vertaling werd uitgegeven door Hakuhin-sha in 1996.

Echter, toen Transaction op grote schaal duizenden kopieën van de Speciale Beknopte Editie verstuurde aan academici, werden ze weggevaagd door een storm van protest. Alhoewel de Speciale Editie hetzelfde onderzoek presenteerde in een gecompriëerde en popularisende stijl, vergelijkbaar met die gebruikt in artikelen voor *Discover Magazine*, *Reader's Digest*, en *Scientific American*, dreigden de Progressive Sociologists, en anderen die zichzelf "antiracisten" noemden, Transaction met het verlies van een kraam op hun jaarlijkse bijeenkomsten, advertentieruimte in tijdschriften en toegang tot verzendlijsten, wanneer ze door zouden gaan met het verzenden van het werk.

Transaction gaf toe aan deze druk, trok de uitgave van het boek in, en bood zelfs verontschuldigen aan. Ze stelden dat het auteursrecht van Transaction nooit vermeld had moeten staan op het beknopte boek en dat het "allemaal een vergissing was geweest". De excuusbrief van Transaction verscheen op de achterkant van de voorflap van hun paradepaardje, het tijdschrift *Society* (januari/februari, 2000). Verslagen van deze geschiedenis verschenen in *The Chronicle of Higher Education* (14 januari 2000), het Canadese *National Post* (31 januari 2000), de *National Report* (28 februari 2000) en elders.

Waarom deze poging om dit boekje de grond in te boren of te censureren? Omdat er tegenwoordig geen groter taboe is dan het spreken over ras, behalve in de meest afgezonderde wetenschappelijke forums.

In veel gevallen kan het alleen al beschuldigd worden van "racisme" leiden tot ontslag. Nochtans weten onderwijzers in Amerika dat de rassen verschillen in schoolprestaties; politieagenten weten dat de rassen verschillen in misdaadcijfers; sociale werkers weten dat de rassen verschillen in hun afhankelijkheid van uitkeringen en hun kans om met AIDS geïnfecteerd te raken. En sportfans weten dat Zwarten uitblinken in boksen, basketbal en hardlopen. Iedereen vraagt zich af waarom dit zo is. Sommigen geven de schuld aan armoede, racisme van Blanken en de erfenis van de slavernij. Alhoewel velen betwijfelen of "racisme van Blanken" werkelijk alles verklaart, durven weinigen voor hun twijfels uit te komen. Wanneer het ras betreft, durf je dan eerlijk te zeggen wat je denkt?

Raciale groepen verschillen veel sterker dan veel mensen zich beseffen. Nochtans verbieden welbespraakte groepen in de universitaire wereld en de media het algemene publiek gewoonweg om van een open discussie kennis te nemen. Velen zijn bezorgd dat alleen al het stellen dat de rassen verschillen stereotypen creëert en mogelijkheden beperkt. Maar het kijken naar ras betekent niet dat individuen veronachtzaamd worden. Het zou ons zelf kunnen helpen om meer bewust te worden van de specifieke behoeften van ieder persoon.

Dit boek presenteert het wetenschappelijke bewijs dat ras een biologische realiteit is die zowel voor de wetenschap als voor het alledaagse leven van belang is. Andere recente boeken met hetzelfde onderwerp zijn: *The Bell Curve* (de bestseller

uit 1994 van Richard Herrnstein en Charles Murray), *Why race matters* (een boek uit 1997 van de filosoof Michael Levin), *The g factor* (een boek uit 1998 van de psycholoog Arthur Jensen) en *TABOO: Why Black Athletes Dominate Sports and Why We Are Afraid To Talk About It* (een recent boek van de met een prijs onderscheiden journalist Jon Entine).

Voor meer gedetailleerde informatie over alle onderwerpen in deze Speciale Beknopte Editie, leze men de overeenkomstige secties in een van de onverkorte edities, die beschikken over meer dan 1000 verwijzingen naar de wetenschappelijke literatuur, een verklarende woordenlijst, een complete index op naam en onderwerp en 65 tabellen en figuren. Men kan ook surfen naar www.charlesdarwinresearch.org, die dit boekje publiceerde, om zodoende meer informatie te krijgen.

Mei 2000

J. Philippe Rushton
Afdeling Psychologie
Universiteit van Westelijk Ontario
London, Ontario, Canada N6A 5C2

Ras blijft niet alleen aan de oppervlakte

Bestaat ras echt? Verschillen de rassen in gedrag net zo goed als in lichamelijke kenmerken? Zijn zulke gezichtpunten alleen maar het resultaat van blank racisme? De moderne wetenschap toont een driedig patroon van raciale verschillen in zowel lichamelijke kenmerken als gedrag. Gemiddeld worden Aziaten slechts langzaam volwassen, zijn ze minder vruchtbaar, minder seksueel actief, minder agressief en hebben ze grotere hersenen en hogere IQ-scores. Zwarten zijn hun tegenpolen. Blanken nemen een middenpositie in, maar staan dicht bij Aziaten dan bij Zwarten.

Blanke mannen kunnen niet goed hoogspringen. Aziatische mannen kunnen het ook al niet. Maar volgens Jon Entine's laatste boek, *Taboo: Why Black Athletes Dominate Sports and Why We Are Afraid to Talk About It*, zijn zwarte mannen - en vrouwen - er zeer zeker toe in staat. De reden die doorgaans gegeven wordt voor het succes van Zwarte atleten, is dat Zwarten weinig kansen hebben om op een andere manier vooruit te komen. Entine's nieuwste boek laat echter zien dat op het terrein van sport Zwarten een genetische voorsprong hebben.

De fysieke feiten die Entine beschrijft zijn allemaal algemeen bekend. In vergelijking met Blanken hebben Zwarten smallere heupen, wat hen een efficiëntere gang geeft. Ze hebben een kortere zithoogte wat leidt tot een hoger liggend zwaartekrachtspunt en een betere balans. Ze hebben bredere schouders, minder lichaamsvet en meer spieren. Hun spieren omvatten meer snelsamentrekkende spiervezels zodat meer kracht gezet kan worden.

Zwarten hebben 3 tot 19% meer van het sekshormoon testosteron dan Blanken of Oostaziaten. De testosteron vertaalt zich in meer explosieve energie.

Entine benadrukt dat deze fysieke voordelen zwarten een voorsprong geven in sporten zoals boksen, basketbal, voetbal en sprinten. Echter, sommige van deze raciale verschillen stellen Zwarte zwemmers voor een probleem. Zwaardere skeletten en kleinere borstholten beperken hun prestaties.

Raciale verschillen komen al vroeg in het leven naar voren. Zwarte baby's worden een week eerder geboren dan Blanke baby's, nochtans zijn ze meer volgroeid wanneer naar de ontwikkeling van de botten wordt gekeken. Op de leeftijd van vijf of zes blinken Zwarte kinderen uit in de sprint, verspringen en hoogspringen, die allemaal een korte krachtexplosie vereisen. Als teenagers hebben Zwarten snellere reflexen, zoals in de beroemde kniereflex.

Oostaziaten lopen nog minder goed dan Blanken. Dezelfde smalle heupen, hogere benen, meer spieren en meer testosteron die Zwarten een voordeel geven tegenover Blanken, geven Blanken een voordeel tegenover Oostaziaten. Maar het erkennen van deze genetische rasverschillen in sportprestaties leidt tot een gebied waar grotere taboes bestaan - raciale verschillen in hersengewicht en misdaad. Daarom is het taboe om zelfs maar te uiten dat Zwarten beter zijn in veel sporten.

De reden dan Blanken en Oostaziaten bredere heupen hebben dan Zwarten en daardoor slechtere hardlopers zijn is omdat ze het leven schenken aan baby's met grotere hersenen. Tijdens de evolutie ging het vergroten van de schedelafmetingen

gepaard met een wijder bekken. Verder zorgen de hormonen die Zwarten een voordeel geven bij het sporten ervoor dat ze onrustig zijn in de klas en geneigd tot misdaad.

Ras in de Geschiedenis

Zelfs voordat er intelligentietests waren dachten filosofen, politici, kooplieden en anderen dat er een verband was tussen ras, intelligentie en culturele prestaties. Zowel Aristoteles, Plato, Voltaire als David Hume geloofden dit. Net zoals Broca, Darwin, Galton en alle grondleggers van de evolutieleer en de antropologie. Zelfs Freud geloofde dat er een aantal raciale verschillen bestond. Maar dat begon te veranderen in de jaren 20 met Franz Boas en James B. Watson, die geloofden dat cultuur vrijwel alles zou kunnen veranderen. Tegenwoordig vertellen schrijvers als Jared Diamond in *Guns, Germs and Steel* (1997) en S.J. Gould in *The Mismeasure of Man* (1996) ons dat er geen verband is tussen ras, intelligentie en cultuur. De verschillen die we allen waarnemen worden allemaal veroorzaakt door pech of door Blank racisme.

De eerste ontdekkingsreizigers in Oostafrika schreven dat ze ontzet waren door de naaktheid, de goddeloosheid, het kannibalisme en de armoede van de inboorlingen. Sommigen stelden dat Zwarten het karakter hadden “van wilde dieren.... de meesten van hen zijn naakt.... een kind weet niet wie zijn vader is en ze eten mensen.” Anderen stelden dat ze een natuurlijk gevoel voor ritme hadden zodat wanneer een Zwarte “uit de lucht naar beneden zou vallen, hij de maat zou slaan op zijn weg naar beneden.” Een klein aantal schreef zelfs boeken en maakte tekeningen van Afrikanen met bovenmaatse geslachtsorganen.

Klinkt dit bekend in de oren? Allemaal slechts een reflectie van racisme? Misschien wel, maar deze voorbeelden zijn niet afkomstig van 19^e-eeuwse Europese kolonialisten of uit haatliteratuur van de Ku Klux Klan. Ze zijn afkomstig van moslimarabieren die voor het eerst Zwart Afrika binnentrokken, meer dan 1.200 jaar geleden (in de 8^e eeuw), zoals nauwkeurig beschreven in Bernard Lewis's boek uit 1990 *Race and Slavery in the Middle East*.

Verscheidene eeuwen later deden Europese ontdekkingsreizigers dezelfde indrukken op. Ze schreven dat Afrikanen schijnbaar een hele lage intelligentie hadden en slechts over weinig woorden beschikten om complexe gedachten in uit te drukken. Ze prezen sommige stammen voor het maken van hoogwaardig aardewerk, het smeden van ijzer, het maken van houten kunstvoorwerpen met scherpe voorwerpen en het maken van muziekinstrumenten. Maar vaker waren ze ontzet door de zo-goed-als naaktheid van de mensen, hun slechte sanitaire gewoonten, eenvoudige huizen en kleine dorpjes. Ze troffen geen wielen aan om de werktafel van de pottenbakker aan te drijven, koren te malen, of voor transport, geen gedomesticeerde dieren, geen handschrift, geen geld en geen telsystemen.

De blanken die China verkenden waren net zo racistisch als diegenen die Afrika verkenden, maar hun beschrijvingen verschilden van wat zij en de Arabieren hadden geschreven over Afrikanen. In 1275 kwam Marco Polo in China aan vanuit zijn geboorteland Italië om een aanvang te maken met het drijven van handel met het Mongoolse rijk. Hij vond dat de Chinezen beschikten over goedaangelegde straten, bruggen, steden verbonden door kanalen, volkstellers, markten, gestandaardiseerde gewichten en maten en niet alleen munten, maar ook papiergeld. Er bestond zelfs een postsysteem. Al deze zaken verbaasden hem wanneer hij de Chinezen vergeleek met

wat hij zag in Europa en het Middenoosten. Zelfs al was hij een Italiaan, trots op zijn volk en welbewust van de grootsheid van het oude Rome, schreef Marco Polo: “Ongetwijfeld is er geen intelligenter ras op aarde dan de Chinezen.”

Historisch onderzoek bevestigt Marco Polo's indrukken. Al in 360 v. C. gebruikten de Chinezen de kruisboog en veranderden het aanzicht van oorlogsvoering. Rond 200-100 v. C. gebruikten de Chinezen schriftelijke examens om mensen te selecteren voor overheidsdienst, tweeduizend jaar voor Groot-Brittannië. De Chinezen drukten al boeken rond 800 A.D., zo'n 600 jaar voordat Europa kennismaakte met Gutenbergs eerste Bijbel. Papiergeld werd gebruikt in China in 1300, maar niet in Europa tot in de 19^e en 20^e eeuw. Reeds in 1050 maakten Chinese chemici kruit, handgranaten, vuurpijlen en raketten met olie en gifgas. Al in 1100 waren er in China fabrieken waar 40.000 arbeiders raketten maakten. Vlammenwerpers, geweren en kanonnen werden in China al in de 13^e eeuw gebruikt, 100 jaar voor Europa.

De Chinezen gebruikten het magnetische kompas al in de 1^e eeuw. Het wordt in de Europese archieven niet vermeld dan vanaf 1190. In 1422, zeventig jaar voordat Columbus de Atlantische Oceaan overstak met drie kleine schepen, bereikten de Chinezen de oostkust van Afrika. Ze kwamen met een grote vloot van 65 zeewaardige schepen, met aan boord 27.000 soldaten en hun paarden en een jaarvoorraad aan graan, vlees en wijn. Met hun kruitgeladen wapens, stuurmanskunst, accurate kaarten en magnetische kompassen hadden de Chinezen op eenvoudige wijze het uiteinde van Afrika kunnen ronden en Europa kunnen “ontdekken”!

In de laatste vijf eeuwen hebben de Europese naties stuivertje gewisseld met de Chinezen op het gebied van wetenschap en technologie. Maar sinds 1950 heeft Japan het Westen verslagen bij de productie van velerlei hightech producten. Andere landen aan de kusten van de Stille Oceaan (China, Taiwan, Singapore en Zuid-Korea) volgen nu het Japanse voorbeeld.

Afrika, aan de andere kant, is verder achterop geraakt. De slechte omstandigheden in Afrikaanse landen en van Zwart Amerika zijn voor velen een reden tot zorg geworden. Veel van het optimisme van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging van de jaren 60 is vervlogen, samen met de hoge verwachtingen voor onafhankelijke Afrikaanse naties. Biljoenen dollars aan buitenlandse hulp zijn Afrika binnengestroomd. Nochtans zijn de Afrikaanse economieën achteruitgegaan sinds de Europeanen zijn vertrokken.

Verwaarlozing en verval zijn alomtegenwoordig in Afrika en een gedeelte van het Caraïbisch gebied. Internationale corporaties moeten vaak zelf voorzien in hun eigen elektriciteit, water en telefoons. In het tijdperk van computers, faxen en het Internet is het krijgen van een kiestoon in veel Afrikaanse steden een moeilijk probleem.

Ras in het Huidige Tijdsgewricht

De afgelopen twintig jaar heb ik studie gemaakt van raciale verschillen in hersengewicht, intelligentie, seksualiteit, persoonlijkheid, groeisnelheid, levensduur, misdaad en de stabiliteit van families. Op al deze kenmerken bevinden Aziaten zich aan het ene eind van het spectrum, Zwarten aan het andere eind en Blanken bevinden zich in het midden.

Figuur 1 geeft een opsomming van de verschillen tussen de drie belangrijkste rassen: *Aziaten* (Oostaziaten, Mongoloïden), *Blanken* (Europeanen, Caucasoïden) en *Zwarten* (Afrikanen, Negroïden). Om een en ander eenvoudig te houden, zal ik deze gebruikelijke namen gebruiken in plaats van de wetenschappelijke namen en zal ik niet ingaan op subgroepen binnen rassen.

Figuur 1
Gemiddelde Verschillen Tussen Zwarten, Blanken en Aziaten

Kenmerk	Zwarten	Blanken	Aziaten
Hersengrootte:			
Schedelinhoud	1.267	1.347	1.364
Corticale neuronen (miljoenen)	13.185	13.665	13.767
Intelligentie:			
IQ-test scores	85	100	106
Culturele prestaties	Laag	Hoog	Hoog
Reproductie:			
2-eiige tweelingen (per 1000 geboorten)	16	8	4
Hormoonspiegels	Hoger	Tussenliggend	Lager
Seksekaracteristieken	Sterker	Tussenliggend	Zwakker
Frequentie van geslachtsgemeenschap	Hoger	Tussenliggend	Lager
Vrije moraal	Sterker	Tussenliggend	Zwakker
Seksueel overdraagbare ziektes	Hoger	Tussenliggend	Lager
Persoonlijkheid:			
Agressiviteit	Hoger	Tussenliggend	Lager
Voorzichtigheid	Lager	Tussenliggend	Hoger
Impulsiviteit	Hoger	Tussenliggend	Lager
Zelf-concept	Hoger	Tussenliggend	Lager
Sociabiliteit	Hoger	Tussenliggend	Lager
Volwassenwording:			
Duur van de zwangerschap	Korter	Langer	Langer
Ontwikkeling van het skelet	Vroeger	Tussenliggend	Later
Motorische ontwikkeling	Vroeger	Tussenliggend	Later
Ontwikkeling van het gebit	Vroeger	Tussenliggend	Later
Leeftijd bij eerste geslachtsgemeenschap	Vroeger	Tussenliggend	Later
Leeftijd bij eerste zwangerschap	Vroeger	Tussenliggend	Later
Levensduur	Kortst	Tussenliggend	Langst
Sociale organisatie:			
Stabiliteit van het huwelijk	Lager	Tussenliggend	
Hoger			
Gezagsgetrouwheid	Lager	Tussenliggend	Hoger
Mentale gezondheid	Laag	Tussenliggend	Hoog

Bron: Onverkorte editie *Ras, Evolutie en Gedrag* (p. 5).

Gemiddeld worden Aziaten langzamer volwassen, zijn ze minder vruchtbaar, minder seksueel actief, hebben ze grotere hersenen en hogere IQ-scores. Zwarten

bevinden zich aan het tegenovergestelde uiteinde op al deze gebieden. Blanken bevinden zich in het midden, vaak dicht bij de Aziaten. Het bewijs laat zien dat dit komt door zowel genen als omgeving. Ik heb een evolutionaire theorie voorgesteld om dit driedelige patroon te verklaren.

Natuurlijk betreft het bij deze verschillen *gemiddeldes*. De volle reikwijdte van gedragingen, goede en slechte, wordt bij elk ras gevonden. Geen enkele groep heeft een monopolie op deugd of ondeugd, wijsheid dan wel domheid. Echter, dit patroon bestaat echt, wordt teruggevonden, onafhankelijk van tijd of natie, en dit betekent dat we het niet kunnen negeren.

Overzicht van het Boek

In dit hoofdstuk wordt een korte beschrijving gegeven van het driedelige patroon van raciale verschillen. In de hoofdstukken die volgen worden meer details gegeven over de verschillende onderwerpen. Veel statistische uitkomsten in Figuur 1 komen uit de Verenigde State, waar Aziaten een “model-minderheid” vormen. Ze hebben minder echtscheidingen, minder buitenechtelijke geboorten en minder meldingen van kindermisbruik dan Blanken. Meer Aziaten behalen een diploma van een college en minder gaan er naar de gevangenis.

Aan de andere kant maken Zwarten 12% van de Amerikaanse bevolking uit en maken ze 50% van de gevangenispopulatie uit. In de VS zit één van elke drie Zwarte mannen òf in de gevangenis, òf in zijn proeftijd, òf is in afwachting van een proces. Dat is veel meer dan het aantal dat afstudeert aan een college.

Hoofdstuk 2 laat zien dat dit raciale patroon in misdaad over de hele wereld gevonden wordt. De jaarboeken van INTERPOL laten zien dat het voorkomen van gewelddadige misdaad (moord, verkrachting en zware geweldpleging) vier keer lager is in Azië en de landen aan de kusten van de Stille Oceaan dan in de Afrikaanse en Caraïbische landen. Blanken in de Verenigde Staten en de Europese landen zijn tussenliggend. De percentages gewelddadige misdaad in 1996 van INTERPOL laten duidelijk dit patroon zien: Aziatische landen, 35 gewelddadige misdaden per 100.000 inwoners; Europese landen, 42; en Afrikaanse landen, 149.

Hoofdstuk 2 laat ook zien dat Aziatische kinderen trager zijn bij het proces van volwassen worden dan Blanke kinderen, terwijl Zwarte kinderen juist sneller volwassen worden. Dit gaat op voor het tempo van de ontwikkeling van de botten en de tanden en de leeftijd waarop een kind voor het eerst zit, kruipt, loopt en kleren aan kan trekken. Aziatische kinderen beginnen pas te lopen als ze ongeveer 13 maanden oud zijn, Blanke kinderen als ze 12 maanden oud zijn en Zwarte kinderen als ze 11 maanden oud zijn.

Hoofdstuk 3 kijkt naar de raciale verschillen in seksuele activiteit. Aziaten zijn het minst seksueel actief, zowel afgemeten aan de leeftijd bij de eerste geslachtsgemeenschap, de frequentie van de geslachtsgemeenschap, als het aantal seksuele partners. Zwarten zijn het meest actief op al deze gebieden. Opnieuw nemen Blanken een middenpositie in. Deze contrasten in seksuele activiteit leiden tot verschillen in de mate van voorkomen van ziekten als syfilis, gonorrhoe, herpes en chlamydia. Het voorkomen van AIDS is hoog in Afrika, Zwart Amerika en het Caraïbisch gebied en laag in China en Japan. Opnieuw zijn Europese landen tussenliggend.

De rassen verschillen in de snelheid van de ovulatie (zie ook Hoofdstuk 3). Niet alle vrouwen produceren één ei tijdens de menstruatiecycclus. Wanneer twee eieren op hetzelfde moment geproduceerd worden is een zwangerschap waarschijnlijker. Zo ook de kans op het voortbrengen van twee-eiige tweelingen. Het aantal tweelingen dat geboren wordt is 16 op elke 1.000 geboorten voor Zwarten, 8 op elke 1.000 geboorten voor Blanken en 4 of minder voor Aziaten. Drielingen en andere meervoudige geboorten zijn het zeldzaamst bij Aziaten en het meest voorkomend bij Zwarten, met Blanken in een tussenpositie.

Hoofdstuk 4 gaat over ras en intelligentie. Honderden studies op miljoenen mensen laten een driedig patroon zien. IQ-tests worden vaak zo geconstrueerd dat ze een gemiddelde score van 100 hebben, met een “normaal” bereik van 85 tot 115. Blanken komen uit op een gemiddelde van 100 tot 103. Aziaten in Azië en de VS hebben over het algemeen hogere scores, ongeveer 106, niettegenstaande het feit dat IQ-tests geconstrueerd zijn voor gebruik in de Euro-Amerikaanse cultuur. Zwarten in de VS, het Caraïbisch gebied, Groot-Brittannië en Canada hebben gemiddeld lagere IQ's -- ongeveer 85. De laagste gemiddelde IQ's worden gevonden in Afrika bezuiden de Sahara -- van 70 tot 75.

Hoofdstuk 4 kijkt ook naar hersengrootte. Grotere breinen hebben meer hersencellen en dit leidt tot hogere IQ's. De rassen verschillen in hersengrootte. In het Collaborative Perinatal Project werden meer dan 50.000 kinderen van de geboorte tot de leeftijd van zeven jaar gevolgd. Aziaten hadden grotere hersenen dan Blanken bij de geboorte, op de leeftijd van vier maanden, een jaar en zeven jaar. Blanken hadden grotere hersenen dan Zwarten op alle leeftijden (zie Figuur 2). De gegevens van volwassenen in Figuur 2 zijn afkomstig van een onderzoeksgroep van 6.325 soldaten uit het Amerikaanse leger. In Hoofdstuk 5 wordt de vraag gesteld of verschillen in onze hersengrootte, onze lichamen en ons gedrag veroorzaakt worden door de genen, de omgeving, of door beide. Er wordt ook gekeken of individuele verschillen ons iets kunnen vertellen over raciale verschillen.

Waarom zijn er Raciale Verschillen?

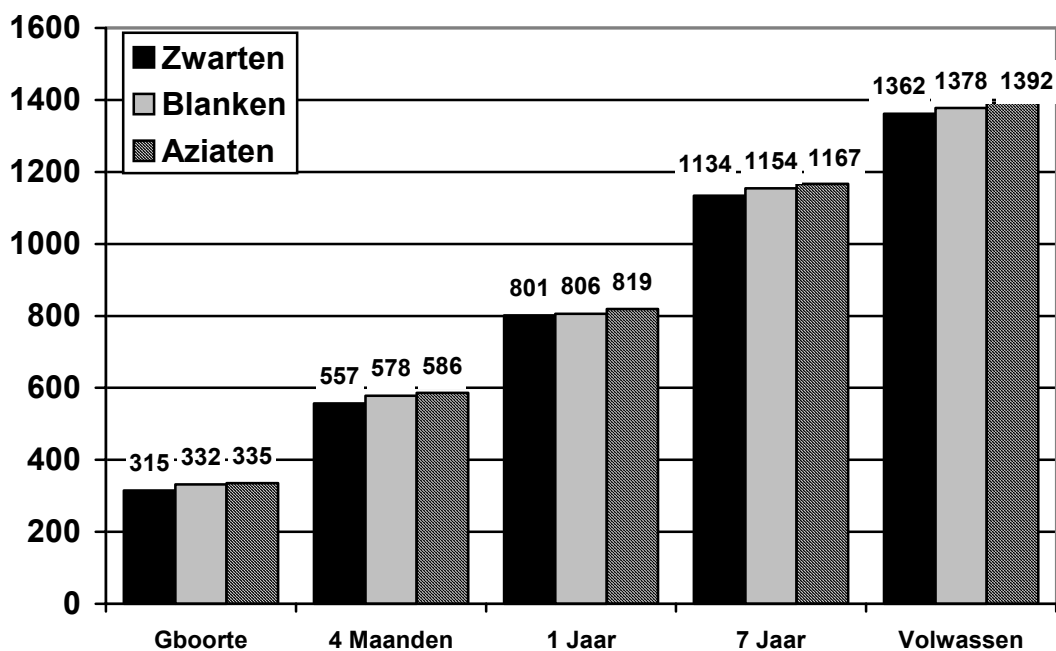
Waarom laat de geschiedenis zien dat Afrika achterligt bij Azië en Europa? Waarom nemen Blanken een gemiddelde positie in *tussen* Aziaten en Zwarten op zoveel gebieden? Waarom hebben de groepen met grotere hersenen een lagere mate van voorkomen van twee-eiige tweelingen? Om een antwoord te krijgen op die vraag moeten alle kenmerken tezamen in oenschouw genomen worden (zie Figuur 1).

De kenmerken in Figuur 1 vormen een patroon. *Geen van de bekende omgevingsfactoren kan ze allemaal tezamen verklaren.* Er is echter een op de genen gebaseerde verklaring. De patronen vormen wat bekend staat als een “levensgeschiedenis” of ontologie. Ze ontwikkelden zich samen om het hoofd te kunnen bieden aan de beproevingen van het leven -- overleving, groei en reproductie.

In Hoofdstuk 6 wordt de op de genen gebaseerde ontologische theorie besproken, die ik heb voorgesteld om het raciale patroon in hersengewicht, intelligentie en andere kenmerken te verklaren. Evolutionair biologen noemen het de

Figuur 2

Gemiddelde Schedelgrootte voor Zwarten, Blanken en Aziaten in de V.S. op Vijf Verschillende Leeftijden

Schedelinhoud in kubieke centimeters. Geboorte tot en met 7 jaar afkomstig uit U.S. Perinatal Project; Volwassenen afkomstig uit landmacht V.S. Uit J.P. Rushton, 1997, *Intelligence*, 25, p.15

r-K strategie van reproductieve strategieën. Aan het ene eind van de schaal bevinden zich de *r*-strategieën die steunen op een hoog voortplantingstempo. Aan het andere eind bevinden zich *K*-strategieën, die steunen op een hoge mate van ouderlijke zorg. Deze schaal wordt over het algemeen gebruikt om de ontologieën van verschillende soorten dieren te vergelijken. Ik heb de schaal gebruikt om de kleinere, maar reële verschillen tussen de menselijke rassen mee te verklaren.

Op deze schaal zijn Aziaten sterker *K*-geselecteerd dan Blanken, terwijl Blanken meer *K*-geselecteerd zijn dan Zwarten. Sterk *K*-geselecteerde vrouwen produceren minder eitjes (en hebben grotere hersenen) dan *r*-geselecteerde vrouwen. Sterk *K*-geselecteerde mannen investeren eerder tijd in energie in hun kinderen dan in het najagen van seksuele pleziertjes. Het zijn meer “papa’s” dan “players”.

Hoofdstuk 7 laat zien dat de raciale verschillen in reproductieve strategieën hout snijden in termen van de menselijke evolutie. Moderne mensen ontstonden ongeveer 200.000 jaar geleden in Afrika. Afrikanen en niet-Afrikanen scheidden hun wegen ongeveer 100.000 jaar geleden. Aziaten en Blanken scheidden hun wegen ongeveer 40.000 jaar geleden.

Des te noordelijker de mensen “vanuit Afrika” wegtrokken, des te moeilijker was het om voedsel te vergaren, onderdak te vinden, kleren te maken en kinderen op te voeden. Daarom hadden de groepen die zich ontwikkelden tot de huidige Blanken en Aziaten behoefte aan grotere hersenen, meer stabiele families en een langer leven. Maar het vormen van grotere hersens kost tijd en energie tijdens iemands ontwikkeling. Dus werden deze veranderingen in balans gehouden door lagere groeitempo’s, lagere hoeveelheden sekshormonen, minder agressie en minder seksuele activiteit.

Waarom? Omdat Afrika, Europa en Azië sterk verschillen in klimaat en geografie, en daarom verschillende vaardigheden, gebruik van middelen en manieren van leven vereisten. Zwartten ontwikkelden zich in een tropisch klimaat dat contrasteerde met het koelere klimaat in Europa waarin Blanken zich ontwikkelden en nog sterker met de koude Arctische gebieden waarin Aziaten zich ontwikkelden.

Omdat intelligentie leidde tot verhoging van de kansen op overleving in een strenge, winterachtige omgeving, moesten de groepen die Afrika verlieten een hogere intelligentie en een stabielere familie ontwikkelen. Dit vereiste grotere hersenen, langzamere groeitempo's, lagere hoeveelheden hormonen, lagere seksuele potentie, minder agressie en minder impulsiviteit. Geavanceerde planning, zelfbeheersing, het volgen van regels en een lange levensduur namen allen toe bij niet-Afrikanen.

Ik ben me er terdege van bewust dat deze onderwerpen controversieel zijn en dat de lezers vele vragen zullen hebben. Hoofdstuk 8 geeft een overzicht van de vragen die ik het meest gesteld krijg over *Ras, Evolutie en Gedrag*, en mijn antwoorden daarop.

Conclusie

Ras blijft niet alleen aan de oppervlakte. Het patroon van Aziatisch-Blank-Zwarte verschillen wordt gevonden over de geschiedenis, geografische grenzen en politiek-economische systemen heen. Het bewijst de biologische realiteit van ras. Theorieën die zich slechts op cultuur baseren kunnen niet alle gegevens in Figuur 1 verklaren. De volgende drie hoofdstukken beschrijven de wetenschappelijke bevindingen op het gebied van raciale verschillen (samengevat in Figuur 1) in meer detail. Latere hoofdstukken verklaren waarom deze verschillen een dergelijk patroon volgen.

Aanvullende Literatuur

Entine, J. (2000). *Taboo: Why Black Athletes dominate sports and why we are afraid to talk about it*. New York: Public Affairs Press.

Lewis, B. (1990). *Race and slavery in the Middle East*. New York: Oxford University Press.

Rushton, J. P. (1997). Cranial size and IQ in Asian Americans from birth to age seven. *Intelligence*, 25, 7-20.

2

Ontwikkeling, Misdaad, en het Ouderschap

Raciale verschillen beginnen in de baarmoeder. Zwarten worden eerder geboren en groeien sneller dan Blanken en Aziaten. Het driedelige raciale patroon is zichtbaar op belangrijke punten zoals seksuele rijpheid, de stabiliteit van de familie, misdaadcijfers en populatiegroei.

Zwarte baby's groeien sneller op dan Blanke baby's, terwijl Aziatische baby's minder snel volwassen worden. Afrikaanse baby's in een zithouding zijn vanaf het begin beter in staat hun hoofd rechtop en hun rug recht te houden. Blanke baby's hebben vaak zes tot acht *weken* nodig om deze dingen te kunnen doen (zie Figuur 3). Het is onwaarschijnlijk dat sociale factoren deze verschillen zouden kunnen veroorzaken. Een fundamentele wet van de biologie laat zien dat een langere jeugd samengaat met grotere hersengroei (zie Hoofdstuk 6).

Deze verschillen in groeitempo betekenen dat de rassen over het algemeen verschillen in de leeftijd waarop ze belangrijke punten in de ontwikkeling bereiken, zoals het eind van de kindertijd, het begin van de pubertijd, de volwassenheid en de oude dag. De rassen verschillen ook in misdaadcijfers, de stijl van het opvoeden van kinderen en zelfs in populatiegroei.

Ontwikkeling

Zwarte baby's brengen het minste tijd door in de baarmoeder. In Amerika is 51% van de Zwarte kinderen reeds ter wereld gekomen ten tijde van de 39^e week van de zwangerschap in vergelijking met 33% van de Blanke kinderen. In Europa worden zelfs Zwarte baby's van hoogopgeleide vrouwen eerder geboren dan Blanke baby's.

Deze Zwarte baby's worden niet voortijdig geboren. Ze worden eerder geboren, maar biologisch zijn ze meer rijp. De lengte van de zwangerschap hangt af van de genen.

Het snellere groeitempo bij Zwarten zet zich voort gedurende de kindertijd. Zwarte baby's hebben grotere spierkracht en kunnen beter naar objecten reiken. Hun nekspieren zijn vaak zo goed ontwikkeld dat ze hun hoofd al op kunnen tillen wanneer ze nog maar negen uur oud zijn. In slecht enkele dagen kunnen ze zichzelf reeds omdraaien.

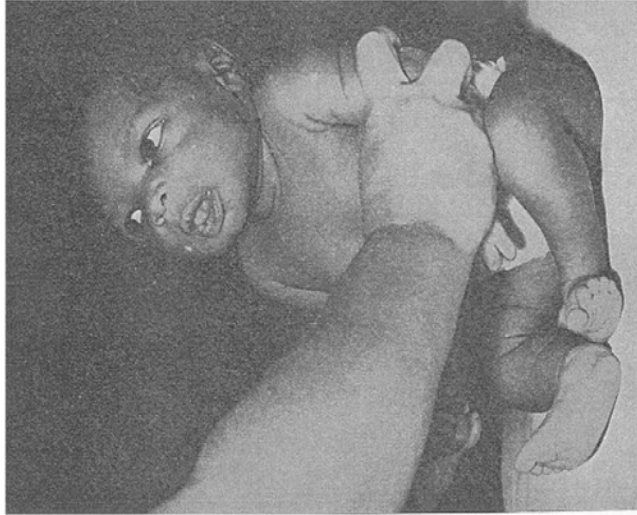
Zwarte kinderen zitten, kruipen, lopen en trekken eerder hun eigen kleren aan dan Blanken of Aziaten. Deze bevindingen worden gemeten met tests als de Bayley's Scales of Mental and Motor Development en de Cambridge Neonatal Scales.

Aziatische kinderen, aan de andere kant, ontwikkelen zich langzamer dan Blanke kinderen. Aziatische kinderen kunnen vaak nog niet lopen totdat ze 13 maanden oud zijn. Lopen begint bij 12 maanden voor Blanke kinderen en 11 maanden bij Zwarte kinderen.

Figuur 3
Zwarte Kinderen Ontwikkelen Zich Fysiek Eerder dan Andere

Negen uur oud, is in staat om het achterovervallen van het hoofd tegen te houden (Blank kind kan dit hii zes weken)

Twee dagen oud, houdt hoofd omhoog en kijkt naar de onderzoeker (Blank kind kan dit bij acht weken)

Bron: Geber, M. (1958). *Journal of Social Psychology*, 47, 185-195.

Röntgenstralen laten zien dat botten sneller groeien bij Zwarte kinderen dan bij Blanke kinderen. Blanken ontwikkelen hun botten sneller dan Aziaten. Hersengolfpatronen ontwikkelen zich sneller in Zwarte dan in Blanke pasgeborenen.

Zwarten hebben een snellere ontwikkeling van de tanden dan Blanken, die zich sneller ontwikkelen dan Aziaten. Zwarte kinderen beginnen de eerste fase van de groei van het definitieve gebit op ongeveer 5,8 jaar en eindigen er mee op 7,6 jaar. Blanken beginnen op 6,1 jaar en eindigen op 7,7 jaar, terwijl Aziaten beginnen op 6,1 jaar en eindigen op 7,8 jaar. Zwarten hebben grotere kaken en grotere tanden. Ze hebben meer tanden en hebben vaak een derde of vierde kies. Blanken hebben grotere kaken en tanden, en meer tanden dan Aziaten.

Zwarten bereiken het stadium van seksuele volwassenheid eerder dan Blanken, die zich op hun beurt sneller ontwikkelen dan Aziaten. Dit gaat op voor zaken als de leeftijd bij de eerste menstruatie, de eerste seksuele ervaring en de eerste zwangerschap.

Een studie van meer dan 17.000 Amerikaanse meisjes in een aflevering uit 1997 van het tijdschrift *Pediatrics* vond dat de puberteit een jaar eerder begint voor Zwarte meisjes dan voor Blanke meisjes. Op de leeftijd van acht heeft 48% van de Zwarte meisjes (maar slechts 15% van de Blanke meisjes) al enige vorm van borstontwikkeling, schaamhaar, of beide. Voor Blanken begon dit pas op tienjarige leeftijd. De leeftijd waarop meisjes beginnen te menstrueren was tussen 11 en 12 jaar voor Zwarte meisjes, Blanke meisjes beginnen een jaar later.

Seksuele rijpheid in jongens verschilt ook per ras. Op de leeftijd van 11 heeft 60% van de Zwarte jongens het stadium van de puberteit bereikt dat gekenmerkt wordt door een snelle groei van de penis. Twee procent heeft al seksuele ervaringen achter de rug. Blanke jongens bereiken over het algemeen dit stadium pas anderhalf jaar later. Aziaten lopen een tot twee jaar achter bij Blanken in zowel de seksuele ontwikkeling als het begin van de interesse in seks.

MISDAAD

In de VS maken Zwarten minder dan 13% van de populatie uit, maar ze maken 50% van alle arrestaties voor geweldpleging en moord uit en 67% van alle arrestaties voor diefstal. Vijftig procent van alle slachtoffers van misdaad rapporteren ook dat hun aanvallers Zwart zijn, zodat de arrestatiestatistieken niet het gevolg kunnen zijn van vooringenomenheid van de politie.

Zwarten maken een belangrijk deel uit van diegenen die gearresteerd worden voor witteboordencriminaliteit. Ongeveer 33% van de personen die gearresteerd voor fraude, valsheid in geschrifte, valsemunterij en heling van gestolen bezittingen, en ongeveer 25% van diegenen die gearresteerd worden voor verduistering zijn Zwart. Zwarten zijn alleen ondervertegenwoordigd in overtredingen als belastingfraude en **securities violations** die begaan worden door personen in banen met een hoge status.

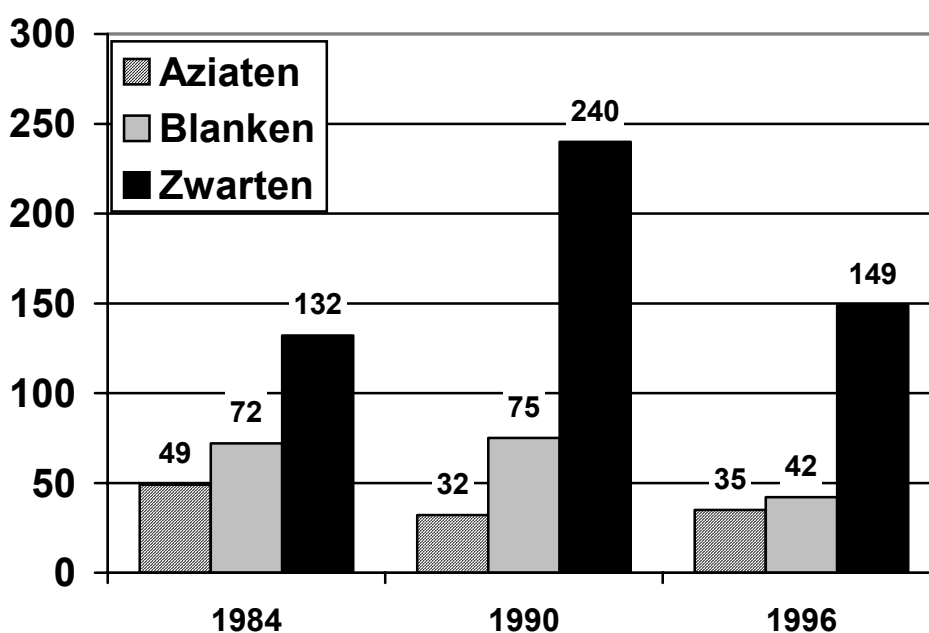
Aan de andere kant zijn Aziaten ondervertegenwoordigd in de misdaadstatistieken in de VS. Dit heeft sommigen ertoe geleid te beweren dat het Aziatische “getto” zijn leden heeft beschermd tegen schadelijke invloeden van buitenaf. Voor Zwarten daarentegen, wordt het getto verondersteld misdaad aan te moedigen, zodat volledigculturele verklaringen niet voldoende zijn.

Bij doodslag door vrouwen valt hetzelfde verhaal te vertellen. In een studie van vrouwelijke arrestanten was 75% Zwart. Slecht 13% bestond uit Blanke vrouwen. Geen enkele Aziatische vrouw was gearresteerd. De culturele verklaring van het misdaadcijfer onder Zwarte mannen is niet van toepassing op Zwarte vrouwen, waarvan niet verwacht wordt dat ze zich in dezelfde mate inlaten met crimineel gedrag. Er is geen “gangster” image onder Zwarte vrouwen.

Hetzelfde patroon wordt gevonden in andere landen. In Londen maken Zwarten 13% van de populatie uit, maar ze zijn verantwoordelijk voor 50% van de misdaad. Een overheidscommissie in Ontario, Canada, uit 1996, berichtte dat Zwarten een vijf keer zo hoge kans hadden om naar de gevangenis te gaan dan Blanken, en een tien keer zo hoge kans als Aziaten. In Brazilië wonen 1,5 miljoen Aziaten, voornamelijk Japanners wiens voorouders erheen trokken als arbeiders in de 19^e eeuw, en die zijn het minst vertegenwoordigd in de misdaad.

Figuur 4 is gebaseerd op de Jaarboeken van INTERPOL en laat zien dat dit raciale patroon consistent is met wat er op globale schaal gebeurt. Het voorkomen van moord, verkrachting en zware geweldpleging was vier keer hoger in Afrika en de Caraïbische landen dan in Azië of de landen aan de kusten van de Stille Oceaan. Europese landen namen een middenpositie in. Het INTERPOL-jaarboek van 1996 laat zien dat het voorkomen van gewelddadige criminaliteit per populatie van 100.000 35 was voor Aziaten, 42 voor Europeanen en 149 voor Afrikanen.

Figuur 4
Misdaadcijfers van Interpol Voor de Drie Rassen (Moord, Verkrachting, Gewelddadige Misdaad) per populatie van 100.000

Bron: Derde Onverkorte Editie van *Ras, Evolutie en Gedrag*.

Persoonlijkheid, Agressie en Eigendunk

Onderzoek laat zien dat Zwarten agressiever en extravertter zijn dan Blanken, terwijl Blanken agressiever en extravertter zijn dan Aziaten. Zwarten vertonen ook meer mentale labiliteit dan Blanken. Het voorkomen van drug- en alcoholmisbruik onder Zwarten is ook hoger. Opnieuw zijn Aziaten ondervertegenwoordigd in de geestelijke gezondheidsstatistieken.

Een studie uitgevoerd in Franstalig Québec keek naar 824 vier- tot zes-jaar oude kinderen uit 66 landen. De immigrantenkinderen werden beoordeeld door 50 onderwijzers in het voorschoolse onderwijs. De onderwijzers vonden meer aangepastheid en minder vijandigheid onder Aziatische kinderen dan onder Blanke kinderen, maar zagen ook meer aangepastheid en minder vijandigheid onder Blanke kinderen dan onder Zwarte kinderen.

Raciale verschillen in persoonlijkheid worden gevonden wanneer gebruik wordt gemaakt van tests zoals de Eysenck Personality Questionnaire en Cattells Sixteen Personality Factor Questionnaire. Aziaten, waar dan ook ter wereld, zijn minder agressief, dominant en impulsief dan Blanken en Blanken minder dan Zwarten. Aziaten zijn voorzichtiger dan zowel Blanken als Zwarten.

Er zijn belangrijke raciale verschillen in tijdsoriëntatie en motivatie. In een onderzoek werd aan Zwarte kinderen in het Caraïbisch gebied gevraagd om te kiezen tussen een kleine chocoladereep nu en een grotere een week later. De meeste kozen de kleine reep nu. Een focus op het heden in tegenstelling tot uitgestelde behoeftebevrediging is een hoofdthema binnen de Zwarte psychologie.

Men zou verrast kunnen zijn door te leren dat Zwarten een hogere eigendunk hebben dan Blanken of Aziaten. Dit is echter wel het geval, zelfs wanneer Zwarten armer en lager opgeleid zijn. In een grote studie van 11- tot 16-jaar oude kinderen, beoordeelden Zwarten zichzelf als aantrekkelijker dan Blanke kinderen zichzelf beoordeelden. Zwarten beoordeelden zichzelf ook hoger voor wat betreft lezen en technische en sociale vakken, maar niet voor wat betreft wiskunde. De Zwarten deden deze uitspraken, niettegenstaande het feit dat ze wisten dat hun *feitelijke* academische prestaties lager waren dan die van Blanke kinderen.

Het Ouderschap en Buitenechtelijke Geboorten

Raciale verschillen in persoonlijkheid en het gehoorzamen aan regels komen ook naar voren in het voorkomen van scheidingen, buitenechtelijke geboorten, kindermisbruik en misdadig gedrag. Aziaten zijn meer succesvol dan Blanken of Zwarten. Ze hebben minder scheidingen, minder buitenechtelijke geboorten en minder kindermisbruik dan Blanken.

Aan de andere hand is de stabiliteit van Zwarte families een reden van zorg. In 1965 liet het Moynihan Report zien dat het voorkomen van verbroken huwelijken, gezinnen met een moeder aan het hoofd en buitenechtelijke geboorten hoger is voor Zwarten. Sinds die tijd zijn de cijfers verdriedubbeld! Ongeveer 75% van de geboorten onder Zwarte teenagers zijn buitenechtelijk, vergeleken met 25% onder Blanke teenagers.

Het gezin met een moeder aan het hoofd is niet uniek voor de VS. Ook is het niet het gevolg van de erfenis van de slavernij of het verval van de binnensteden. Het wordt gevonden in grote gebieden van Zwart Afrika.

In Afrika is het gezin met een moeder aan het hoofd een onderdeel van het algemene sociale patroon. Het bestaat uit vroegtijdige seksuele activiteit, losse

emotionele bindingen tussen partners, en seksuele verbintenissen en de voortplanting van kinderen met vele partners.

Het omvat het verzorgen van kinderen buiten de thuissituatie, zelfs voor meerdere jaren, zodat de moeders seksueel aantrekkelijk kunnen blijven. Op een vergelijkbare manieren wedijveren mannen meer voor vrouwen en zijn vaders minder betrokken bij het opvoeden van kinderen.

In vergelijking met anderen in arme landen, stoppen Afrikaanse vrouwen vroeg met het borstvoeden van hun kinderen. Dit maakt het mogelijk om de ovulatie te hervatten, zodat moeders weer zwanger kunnen raken en zodoende een hoger geboortecijfer kunnen bewerkstelligen. Wanneer een kind eenmaal ongeveer een jaar oud is, dragen andere kinderen en grootouders grotendeels zorg voor de opvoeding. Wanneer kinderen ouder worden, zijn ze afhankelijk van de oudere kinderen voor hun basale behoeften. In Zwart Afrika en de Zwarte Caraïben, net als in de Amerikaanse onderklasse getto's, zijn groepen jonge kinderen en teenagers betrekkelijk vrij van de supervisie van ouderen.

Levensduur en populatiegroei

De overlijdensstatistieken vertonen het zelfde patroon als de raciale verschillen. Zwarten leiden aan meer ziektes en hebben een hoger sterftecijfer op elke leeftijd. Aziaten hebben het laagste sterftecijfer en overleven Blanken met twee jaar, ongeveer zo lang als Blanken Zwarten overleven.

Zwarte Amerikaanse baby's hebben een twee keer zo grote kans om tijdens hun kindertijd te overleven als Blanke baby's. Eenoudergezinnen, armoede of gebrek aan opleiding zijn echter niet de enige oorzaken. Een studie van personen met een diploma van een college, met toegang tot goede medische voorzieningen laat een sterftecijfer zien dat nog steeds twee keer zo hoog is onder Zwarte kinderen als onder Blanke kinderen.

Sterfteverschillen lopen door tot in de volwassenheid. In een studie bij de Amerikaanse marine hadden Zwarten een hoger voorkomen van toevallige en gewelddadige dood bij alle oorzaken. Een andere studie liet zien dat Zwarten een hoger voorkomen van dood door auto-ongelukken hadden.

Dit is een globaalvoorkomend patroon. Oostaziatische landen zoals Japan en Singapore hebben lagere sterftecijfers dan Europese landen. Europese landen hebben lagere sterftecijfers dan Afrikaanse en Zwarte Caraïbische landen. Maar, het patroon voor zelfmoord is omgekeerd. Oostaziatische landen hebben het hoogste voorkomen, ongeveer 15 zelfmoorden per 100.000 inwoners, terwijl Afrikaanse en Caraïbische landen het laagste voorkomen hebben met ongeveer 4 per 100.000.

Een hoger geboortecijfer maakt de kortere Zwarte levensduur meer dan goed. Afrika's populatiegroei is een reden van zorg geweest. Het is 3,3% per jaar. Het hoogste cijfer in de hele wereld! De Zuidaziatische en Latijns-amerikaanse groeicijfers van 2,1% en 2,5% hebben ertoe geleid dat de populatieaanwas sinds 1960 is verminderd. In de VS zal de gemiddelde vrouw 14 nazaten hebben, inclusief kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Een gemiddelde Afrikaanse vrouw heeft er 258. Het Afrikaanse continent nam in 1950 9% van de wereldpopulatie voor zijn rekening. Ondanks AIDS, oorlogsvoering, ziekten, droogte en hongersnood is Afrika gegroeid tot 12% van de wereldpopulatie van vandaag de dag.

Conclusie

Het driedelige patroon van raciale verschillen gaat op voor de snelheid van opgroeien, levensduur, persoonlijkheid, het functioneren van de familie, misdaad, en succes in sociale organisaties. Zwarte baby's zijn sneller volgroeid dan Blanke baby's; Aziatische baby's zijn langzamer volgroeid dan Blanke. Hetzelfde patroon gaat op voor seksuele rijpheid, buitenechtelijke geboorten, en zelfs kindermisbruik. Over de hele wereld hebben Zwarten de hoogste misdaadcijfers, Aziaten de laagste, met de Blanken in een middenpositie. Hetzelfde patroon gaat op voor persoonlijkheid. Zwarten zijn het meest extravert en hebben zelfs de hoogste eigendunk. Aziaten zijn het meest geneigd hun behoeftebevrediging uit te stellen. Blanken zijn gemiddeld. Zwarten sterven het vroegst, dan Blanken, en Aziaten het laatst, zelfs wanneer ze allemaal goede medische verzorging krijgen. Het driedelige patroon gaat op van de wieg tot het graf.

Aanvullende Literatuur

Herman-Giddens, M. E., en anderen. (1997). Secondary sexual characteristics and menses in young girls seen in the office practice. *Pediatrics*, 99, 505-512.

Rushton, J. P. (1995). Race and crime: International data for 1989-1990. *Psychological Reports*, 76, 307-312.

3

Seks, Hormonen en AIDS

Raciale verschillen zijn aanwezig in seksueel gedrag. De rassen verschillen in hoe vaak ze geslachtsgemeenschap willen hebben. Dit beïnvloedt het voorkomen van seksueel overdraagbare ziekten. Op alle onderdelen zijn Aziaten het minst seksueel actief, Zwarten het meest en Blanken nemen een tussenpositie in. De rassen verschillen eveneens in het aantal tweelingen en meervoudige geboorten, in hormoonniveaus, in seksuele attitudes en zelfs in hun seksuele anatomie.

De rassen verschillen in hun niveau van sekshormonen. De hormoonspiegels zijn het hoogst voor Zwarten en het laagst voor Aziaten. Dit maakt ons duidelijk waarom Zwarte vrouwen het vaakst last hebben van het premenstruele syndroom en Aziatische vrouwen het minst.

De rassen verschillen ook in het niveau van testosteron, wat het gedrag van mannen helpt te verklaren. In een studie van studenten aan een college waren de testosteronniveaus 10 tot 20% hoger voor Zwarten dan voor Blanken. Voor een oudere onderzoeksgroep van oorlogsveteranen uit de VS hadden Zwarten 3% hogere niveaus dan Blanken (zie de jaargang uit 1992 van *Steroids*). In een andere studie hadden Zwarte Amerikanen 10 tot 15% hogere waarden dan Blanke Amerikanen. Japanners (in Japan) hadden zelfs lagere niveaus.

Testosteron gedraagt zich als een “hoofdschakelaar”. Het beïnvloedt zaken als zelfbeeld, agressie, altruïsme, misdaad en seksualiteit, niet alleen bij mannen, maar ook bij vrouwen. Testosteron beïnvloedt eveneens zaken als spiermassa en het dieper worden van de stem in de tienerjaren.

Seksueel Gedrag en Attitudes

Zwarten zijn seksueel actief op een vroegere leeftijd dan Blanken. Blanken, op hun beurt, zijn seksueel actiever dan Aziaten. Overzichten van de Wereld Gezondheids Organisatie laten zien dat het driedelige patroon opgaat over de hele wereld. Nationale overzichten uit Groot-Brittannië en de Verenigde Staten leiden tot dezelfde bevindingen.

In een studie in Los Angeles werd gevonden dat de leeftijd waarop voor leerlingen op de middelbare school de eerste seksuele activiteit plaatsvindt 16,4 jaar is voor Aziaten, 14,4 jaar voor Zwarten, met Blanken daar tussenin. Het percentage studenten dat seksueel actief was 32% voor Aziaten, maar 81% voor Zwarten. Blanken vielen opnieuw tussen de twee andere rassen in. Een Canadese studie vond dat Aziaten meer beheerst waren, zelfs in hun fantasieën en bij het masturberen. Aziaten geboren in Canada waren net zo beheerst als recent geïmmigreerde Aziaten.

Over de hele wereld volgt de seksuele activiteit van getrouwde stellen het driedelige patroon. In een overzicht uit 1951 werd mensen gevraagd hoe vaak ze seks hadden. Personen woonachtig op de eilanden in de Stille Oceaan en Amerikaanse Indianen antwoorden 1 tot 4 keer per week, Blanken uit de VS antwoorden 2 tot 4 keer per week, terwijl Afrikanen antwoorden dat ze 3 tot 10 keer per week seks

hadden. Latere overzichten ondersteunen deze bevindingen. De gemiddelde frequentie van geslachtsgemeenschap per week voor getrouwde stellen van 20 tot 30 jaar oud is 2,5 voor Japanners en Chinezen in Azië. Het is 4 voor Amerikaanse blanken. Voor Amerikaanse Zwarten is het 5.

Raciale verschillen worden gevonden in seksuele moraal, denken aan seks, en zelfs in het voorkomen van seksgerelateerde schaamtegevoelens. In een studie hadden drie generaties Japanse Amerikanen en Japanse studenten in Japan minder interesse in seks dan Europese studenten. Nochtans had iedere generatie van Japanse Amerikanen meer seksgerelateerde schuldgevoelens dan Blanke Amerikanen van dezelfde leeftijd. In een andere studie zeiden Britse mannen en vrouwen dat ze drie keer zoveel seksuele fantasieën hadden als Japanse mannen en vrouwen. Aziaten waren het meest geneigd om te zeggen dat seks een verzwakkend effect heeft. Zwarten stelden dat ze meer terloopse geslachtsgemeenschap hadden en dat ze zich daar minder bezorgd om maakten dan Blanken.

Seksuele Fysiologie en Anatomie

De snelheid van de ovulatie verschilt per ras, net zoals de frequentie van het voorkomen van tweelingen. Zwarte vrouwen hebben over het algemeen een kortere cyclus dan Blanke vrouwen. Ze produceren vaak twee eitjes in een cyclus. Dit maakt ze vruchtbaarder.

Het voorkomen van twee-eiige tweelingen is minder dan 4 in elke 1.000 geboorten voor Aziaten. Het cijfer is 8 voor Blanken, maar voor Zwarten is het 16 of meer. Drielingen en vierlingen zijn uitermate zeldzaam in alle groepen, maar ze vertonen dezelfde driedelige ordening -- Zwarten hebben er de meeste, dan Blanken en Aziaten de minste.

Van de 8^e tot de 16^e eeuw omschrijft de Arabische Islamitische literatuur Zwarte Afrikanen, zowel mannen als vrouwen, als behept met een hoge seksuele potentie en met grote organen. Negentiende-eeuwse Europese antropologen rapporteerden over de positie van de vrouwelijke genitaliën (Aziaten het hoogst, Zwarten het laagst, Blanken daar tussenin) en de hoek van de mannelijke erectie (Aziaten parallel aan het lichaam, Zwarten in een rechte hoek). Ze beweerden dat Aziaten ook de minste secondaire seksekenmerken hadden (zichtbare spieren, billen en borsten) en Zwarten de meeste. Andere vroege antropologen rapporteerden ook dat personen van gemengd ras over het algemeen een tussenpositie innamen.

Moeten we deze vroege rapporten van buitenstaanders met betrekking tot een dergelijk gevoelig liggend onderwerp serieus nemen? Moderne gegevens lijken deze vroege observaties te bevestigen. Over de hele wereld delen publieke gezondheidsorganisaties tegenwoordig gratis condooms uit om zodoende te helpen het verspreiden van AIDS tegen te gaan en levens te redden. De grootte van condooms heeft invloed op het gebruik er van, en daarom letten deze organisaties op penisgrootte wanneer ze condooms uitdelen. De Richtlijnen van de Wereld Gezondheidsorganisatie noemen een 49-mm.-breedte voor Azië, een 52-mm.-breedte voor Noord-Amerika en Europa en een 53-mm.-breedte voor Afrika. China fabriceert nu zijn eigen condooms -- 49 mm.

Raciale verschillen in de grootte van de testikels werden ook gemeten (Aziaten = 9 gram, Europeanen = 21 gram). Dit is niet alleen zo omdat Europeanen een iets groter lichaam hebben. Het verschil is te groot. Een artikel uit 1989 in *Nature*, het belangrijkste Britse wetenschappelijke vakblad, stelde dat het verschil in

de grootte van de testikels zou kunnen betekenen dat Blanken twee keer zoveel sperma per dag kunnen produceren als Aziaten. Op dit moment is er geen informatie over de relatieve grootte bij Zwarten.

AIDS en HIV

Raciale verschillen in seksueel gedrag hebben niet-denkbare consequenties. Ze hebben invloed op het voorkomen van seksueel overdraagbare ziektes. De Wereld Gezondheidsorganisatie let op seksuele ziektes zoals syfilis, gonorrhoe, herpes en chlamydia. Ze rapporteren een laag niveau van voorkomen in China en Japan en een hoog niveau van voorkomen in Afrika. Europese landen zijn gemiddeld.

Het raciale patroon van deze ziektes gaat ook op in de VS. In 1997 was het voorkomen van syfilis onder zwarten 24 keer zo hoog als onder Blanken. Het voorkomen van syfilis over het hele land was voor Zwarten 22 gevallen per 100.000 personen. Het was 0,5 gevallen per 100.000 voor Blanken en nog lager voor Aziaten. Een recent rapport vond dat tot 25% van meisjes uit de binnensteden (voornamelijk Zwarten) chlamydia hadden.

Raciale verschillen komen ook naar voren bij de huidige AIDS-crisis. Meer dan 30 miljoen mensen over de hele wereld leven met HIV of AIDS. Veel Zwarten in de VS lopen AIDS op door drugsgebruik, maar meer krijgen het door seks. Aan het andere extreem zijn meer AIDS slachtoffers in China en Japan hemofiliepatiënten. Europese landen hebben tussenliggende cijfers voor wat betreft voorkomen van HIV-infecties, voornamelijk onder homoseksuele mannen.

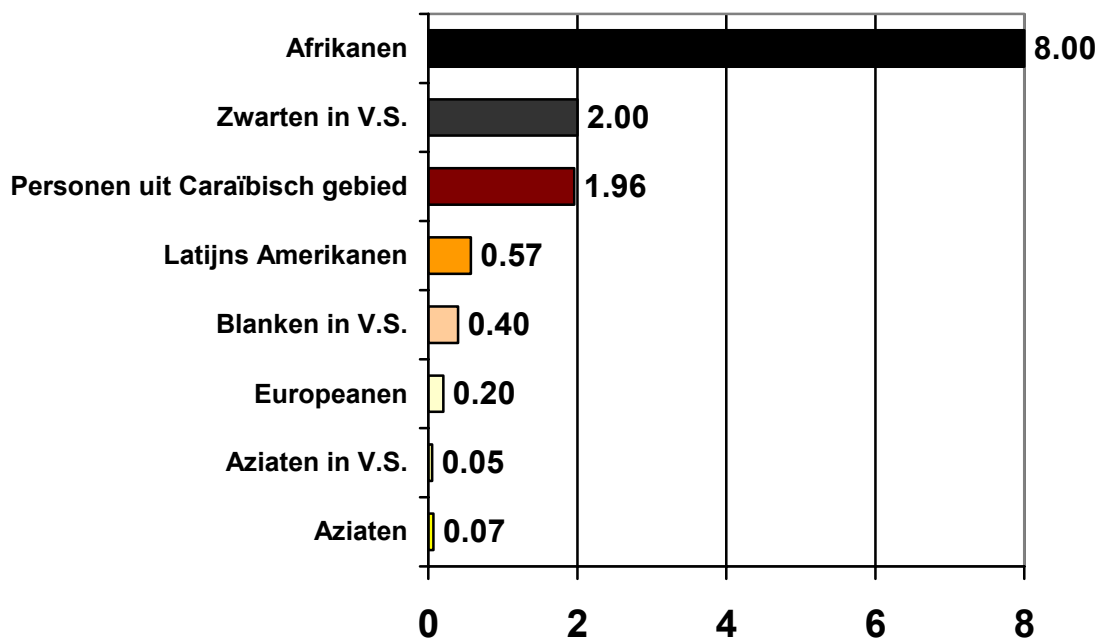
Figuur 5 laat de jaarlijkse schattingen door de Verenigde Naties van het voorkomen van HIV-infecties in verschillende delen van de wereld. De epidemie begon in Zwart Afrika aan het eind van de jaren 70. Tegenwoordig zijn 23 miljoen volwassenen besmet met HIV/AIDS. Meer dan vijftig procent daarvan is vrouw. Dit laat zien dat het overbrengen vooral onder heteroseksuelen plaatsvindt. Op dit ogenblik zijn 8 van elke 100 Afrikanen geïnfecteerd met het Aids-virus en wordt de epidemie als niet meer onder controle beschouwd. In sommige gebieden benadert het voorkomen van AIDS de 70%. In Zuid-Afrika is één van de 10 volwassenen besmet met AIDS.

Het voorkomen van de HIV-infectie is ook hoog in de Zwarte Caraïben. Ongeveer 2%! Drieëndertig procent van de Aids-gevallen is vrouw. Dit hoge cijfer onder vrouwen laat zien dat de verspreiding over het algemeen komt door heteroseksuele geslachtsgemeenschap. Het hoge voorkomen van HIV in de 2.000 mijl lange lint van Caraïbische landen strekt zich uit van Bermuda tot Guyana, en het lijkt het hoogste in Haïti, met een voorkomen van dicht bij de 6%. Het is het meest geïnfecteerde gebied buiten Zwart Afrika.

Gegevens gepubliceerd door de Amerikaanse Centers for Disease Control and Prevention laten zien dat Afrikaanse Amerikanen percentages van voorkomen van HIV hebben die gelijk zijn aan het percentage van voorkomen in de Zwarte Caraïben en gedeelten van Zwart Afrika. Drie procent van de Zwarte mannen en 1% van de Zwarte vrouwen in de VS hebben HIV (Figuur 5). Het voorkomen onder Blanke Amerikanen is minder dan 0,1%, terwijl het voorkomen onder Aziatische Amerikanen

Figuur 5

Voorkomen van HIV/AIDS (%) Voor Personen van 15 tot 46 Jaar oud in 1999

minder dan 0,05% is. De percentages van voorkomen voor Europa en de landen aan de kusten van de Stille Oceaan zijn ook laag. Natuurlijk is AIDS een ernstig probleem voor de publieke gezondheid voor alle raciale groepen, maar specifiek voor Afrikanen en personen van Afrikaanse herkomst.

Conclusies

Het driedelige patroon van raciale verschillen wordt gevonden in voorkomen van meervoudige geboortes (twee-eiige tweelingen), hormoonspiegels, seksuele attitudes, seksuele anatomie, frequenties van gemeenschap, en seksueel overdraagbare aandoeningen (SOA's). Zowel mannelijke als vrouwelijke sekshormoonwaarden zijn het hoogst in Zwarten, het laagst in Aziaten, met Blanken daar tussenin. Sekshormonen beïnvloeden niet alleen onze lichamen, maar ook de manier waarop we handelen en denken., Zwarten zijn het meest seksueel actief, hebben de meeste meervoudige geboortes en hebben de meest vrije seksuele moraal. Aziaten zijn het minst seksueel actief en vertonen het geringste aantal seksuele fantasieën en het grootste seksgerelateerde schaamtegevoel. Blanken nemen een middenpositie in. Seksuele ziekten zijn het meest gebruikelijk bij Zwarten, het minst gebruikelijk bij Aziaten, met Blanken daar tussenin. Het zeer hoge voorkomen van AIDS in Afrika, de Zwarte Caraïben en bij Zwarte Amerikanen is alarmerend.

Aanvullende Literatuur

Ellis, L., & Nyborg, H. (1992). Racial/ethnic variations in male testosterone levels: A probable contributor to group differences in health. *Steroids*, 57, 72-75.

UNAIDS (1999). *AIDS epidemic update: December 1999*. United Nations Program on HIV/AIDS. New York.

4

Intelligentie en Hersengrootte

IQ-tests meten intelligentie en voorspellen het succes van het functioneren in de praktijk. De rassen verschillen in hersengrootte en in de scores op IQ-tests. Gemiddeld hebben Aziaten de grootste hersenen en de hoogste IQ's. Zwartenvallen gemiddeld het laagste, en Blanken vallen er tussenin. De verschillen in hersengrootte verklaren de IQ-verschillen zowel binnen als tussen groepen.

Psychologen gebruiken IQ-tests om te meten wat we “intelligentie” of “mentaal vermogen” noemen. Slimmere mensen hebben hogere scores op IQ-tests dan de meeste mensen. Minder slimme mensen scoren lager. IQ-tests zijn niet perfect, maar ze zijn bruikbaar en ze geven ons veel informatie.

IQ-tests zijn zo geconstrueerd dat ze een gemiddelde van 100 hebben. De “normale” reikwijdte gaat van “traag” (IQ rond 85) naar “slim” (IQ rond 115). IQ's van 70 suggereren een handicap, terwijl IQ's van 130 en hoger begaafdheid voorspellen. Het gemiddelde Aziatische IQ is ongeveer 106, het Blanke IQ ongeveer 100 en het Zwarte IQ ongeveer 85. Dit patroon wordt over de hele wereld gevonden, met de Zwartenvallen in Afrika die een lager IQ hebben dan de Zwartenvallen in Amerika.

De bestseller uit 1994, *The Bell Curve*, laat zien hoe IQ-scores succes in onderwijs, banen en training voorspellen. Een laag IQ voorspelt kindermisbruik, misdaad en crimineel gedrag, gezondheid, het risico om ongelukken te krijgen, het krijgen van een buitenechtelijk kind, het hebben van een scheiding voor het vijfde huwelijksjaar en zelfs roken gedurende de zwangerschap. Groepen met een hoger IQ omvatten meer getalenteerde mensen. Terwijl Aziaten complexe gemeenschappen ontwikkelden in Azië, en Blanken werkten aan complexe beschavingen in Europa, deden Zwart Afrikaanen dat niet.

De Zwart-Blanke verschillen in IQ verschijnen al op de leeftijd van drie jaar. Als mensen met een vergelijkbare opleiding en inkomen maar behorend tot verschillende rassen vergeleken worden, wordt het verschil slechts 4 IQ-punten kleiner. Dus zijn Zwart-Blanke verschillen niet alleen toe te schrijven aan sociale klasse. Het is minder bekend dat Aziaten een hoger IQ hebben dan blanken.

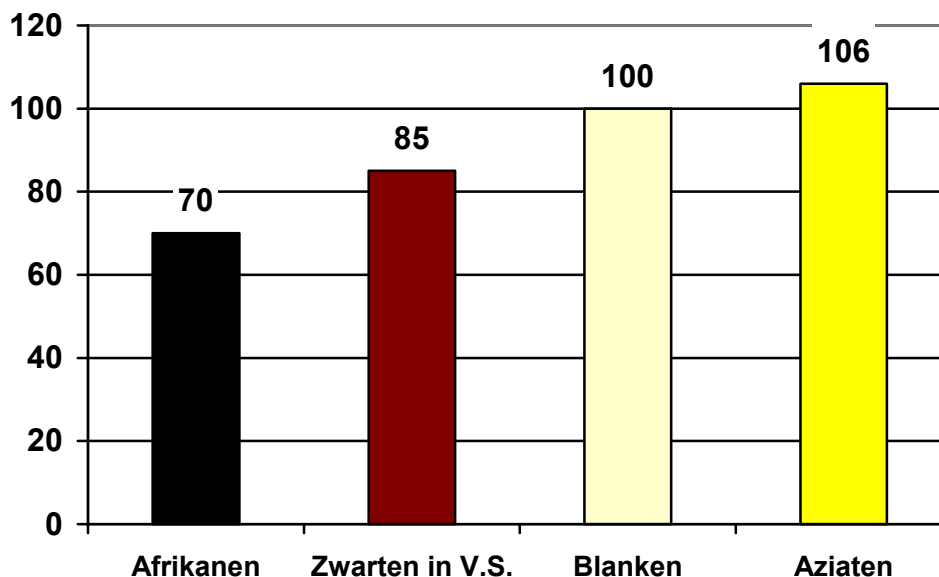
In *The Bell Curve* werd de nadruk gelegd op het al twintig jaar durende onderzoek van de Britse psycholoog Richard Lynn naar het globale patroon van IQ-scores. Hij vond dat Aziaten aan de kusten van de Stille Oceaan IQ's hadden die varieerden van 101 tot 111, dat Blanken in Europa IQ's hadden die varieerden van 100 tot 103 en dat Zwartenvallen in Afrika IQ's van rond de 70 hadden (zie Figuur 6).

Het gemiddelde IQ van 70 voor Zwartenvallen woonachtig in Afrika is het laagste ooit gemeten. De Raven's Progressive Matrices meet redeneren, niet cultuurspecifieke informatie. Kenneth Owen gebruikte deze test en vond een Zwart Afrikaans IQ van 70 voor 13 jaar oude scholieren in Zuid-Afrika. Fred Zindi, een Zwarte Zimbabweaan, vond eenzelfde resultaat in zijn studie van 12- tot 14-jarigen in zijn eigen land.

Interessant genoeg hadden de Zuid-Afrikaanse studenten van gemengd ras een IQ van 85 -- hetzelfde als Zwartenvallen in de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en de

Caraïben. Genetische methoden (zoals toegepast in vaderschapstests) laten zien dat Zwarten van gemengd ras voor ongeveer 25% van Blanke afstamming zijn. Hun IQ's vallen ongeveer halverwege tussen pure Zwarten (70) en pure Blanken (100).

Figuur 6
Gemiddelde IQ-scores voor de Verschillende Rassen

Bron: Derde Onverkorte Editie van Ras, Evolutie en Gedrag (pp. 15-16, 135-137, 278-280).

Cultuur-Faire Tests

Is het fair om ras en IQ in een vergelijking te betrekken? Ja. In de eerste plaats voorspellen IQ tests schoolprestaties en werkprestaties net zo goed voor Zwarten als voor Blanken en Aziaten. In de tweede plaats komen dezelfde raciale verschillen naar voren op tests geconstrueerd om “cultuur-vrij” te zijn als op standaard IQ-tests. In feite scoren Zwarten zelfs ietsje *beter* op standaard IQ-tests dan op deze “cultuur-vrije” tests. Dit is het tegenovergestelde van wat de cultuurtheorie voorspelt.

Zwarten scoren beter op verbale tests dan op non-verbale tests, en ze doen het beter op tests van schoolkennis dan op tests voor redeneervermogen. Van de eerste klas van de lagere school tot aan de laatste klas van de middelbare school scoren Zwarten net zo ver onder het niveau van Blanken voor wat betreft schoolwerk als dat ze dat doen op IQ-tests. Zwarten scoren zelfs onder het niveau van andere benadeelde groepen zoals Amerikaanse Indianen. Opnieuw is dit niet wat de cultuurtheorie voorspelt.

Zwart-Blank verschillen zijn het grootst op tests die redeneren en logica meten. Zwarten scoren het best op eenvoudige geheugentests. Zwarten doen het bijvoorbeeld bijna net zo goed als Blanken op Geheugenspan Vooruit waarop personen een serie cijfers moeten herhalen in dezelfde volgorde als waarin ze die cijfers gehoor hebben. Zwarten doen het echter veel slechter dan Blanken op

Geheugenspan Achteruit, waarop personen de cijfers moeten herhalen in de omgekeerde volgorde. Honderden studies, besproken in Arthur Jensens boek *The g Factor* laten zien hoe moeilijk het is om raciale verschillen in IQ alleen maar te verklaren in termen van culturele bias.

Waarschijnlijk is reactietijd de eenvoudigste cultuur-vrije mentale test. In de “afwijking-eruit”-test moeten kinderen van 9 tot 12 jaar kijken naar een verzameling lichtjes. Ze moeten beslissen welke aangaat en dan op de knop drukken die zich het dichtst bij het lichtje bevindt. Zelfs hier zijn kinderen met hoge IQ-scores sneller dan kinderen met een lager IQ. Over de hele wereld zijn Aziatische kinderen sneller dan Blanke kinderen die op hun beurt weer sneller zijn dan Zwarte kinderen.

Intelligentie en Hersengrootte

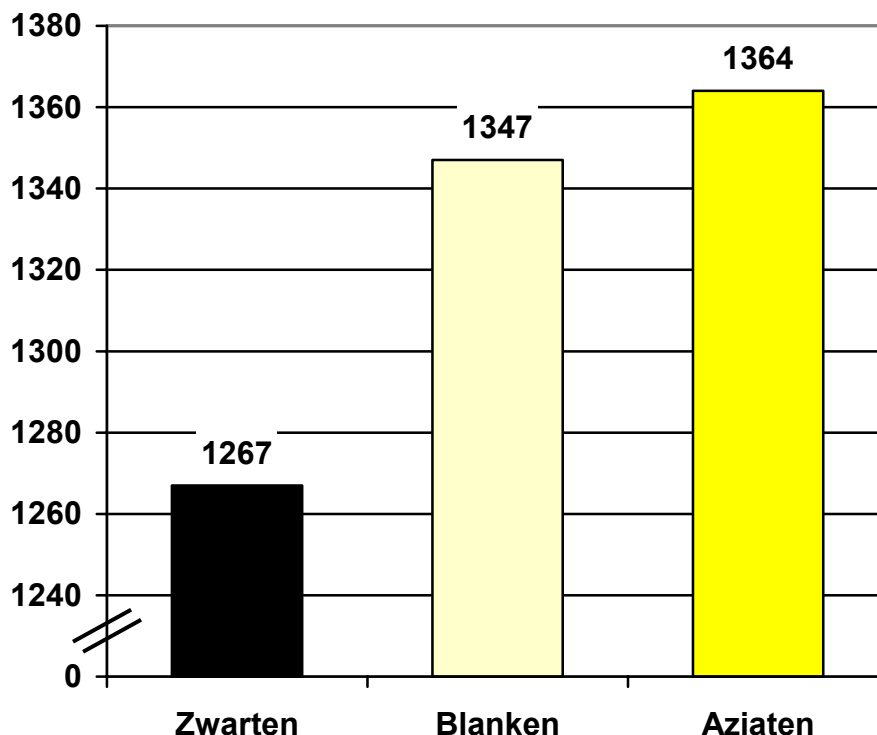
Mijn artikel met C.D. Ankney “Brain Size and Cognitive Ability” in de jaargang van 1996 van het tijdschrift *Psychonomic Bulletin and Review* gaf een overzicht van al het gepubliceerde onderzoek naar dit onderwerp. Daartoe behoorden studies die gebruik maakten van een splinternieuwe techniek die bekend staat als Magnetic Resonance Imaging (MRI); er worden met magnetische resonantietechnieken prachtige plaatjes gemaakt van het menselijke brein. Er waren acht van dit soort studies met een totale onderzoeksgroep van 381 volwassenen. De correlatie, over al deze studies heen, tussen IQ en hersengrootte gemeten met MRI is 0.44. Dit is veel hoger dan de correlatie van 0.20 die gevonden werd in eerder onderzoek waarbij gebruik gemaakt werd van eenvoudige hoofdgroottematen (alhoewel 0.20 nog steeds significant is). De MRI-hersengrootte/IQ-correlatie van 0.44 is net zo hoog als de correlatie tussen sociale klasse bij de geboorte en het IQ bij volwassenheid.

Raciale Verschillen en Hersengrootte

Figuur 7 laat zien dat er raciale verschillen zijn in hersengrootte. Aziaten hebben gemiddeld 1 kubieke inch meer hersenen dan Blanken, en Blanken hebben gemiddeld een zeer groot verschil van 5 kubieke inch meer dan Zwarten. Omdat één kubieke inch hersenen miljoenen hersencellen en honderden miljoenen connecties bevat, helpen verschillen in hersengewicht om te verklaren waarom de rassen verschillen in IQ.

De rest van dit hoofdstuk biedt een verslag dat laat zien dat de vier verschillende methoden die gebruikt worden om hersengrootte te meten allemaal dezelfde resultaten opleveren. Deze methoden zijn MRI, het wegen van het brein bij een autopsie, het meten van het volume van een lege schedel en het meten van de buitenkant van het hoofd. Merk op dat raciale verschillen in hersengrootte blijven, zelfs nadat er gecorrigeerd is voor lichaamsgrootte.

Figuur 7
Gemiddelde Hersengroote voor de Drie Rassen (cm³)

Bron: Derde Onverkorte Editie van Ras, Evolutie en Gedrag (p. 13, pp.113-133, 282-284).

Het Maken van Beelden met Magnetische Resonantie Technieken

Een MRI-studie van raciale verschillen in hersengroote keek naar meer dan 100 mensen in Groot-Brittannië. (Deze studie werd gepubliceerd in de jaargang uit 1994 van *Psychological Medicine*). De Zwarte Afrikanen en West-Indiërs in de studie hadden gemiddeld kleinere breinen dan de Blanken. Ongelukkigerwijze gaf de studie nauwelijks informatie over de leeftijd, sekse en lichaamsgewicht van de geteste personen.

Hersengewicht bij Autopsie

In de 19^e eeuw vond de beroemde neuroloog Paul Broca dat Aziaten grotere en zwaardere breinen hadden dan Blanken, terwijl Blanken grotere en zwaardere breinen hadden dan Zwarten. Broca vond ook dat Blanke hersenen meer plooiing aan het oppervlak hadden Zwarte hersenen. (Des te meer het oppervlak van het brein

geplooid is, des te meer hersencellen het kan bevatten.) Blanke hersenen hadden ook grotere frontaalkwabben, die gebruikt worden bij zelfcontrole en planning.

Aan het begin van de 20^e eeuw hadden anatomen al hersengewichten bij autopsie gerapporteerd in tijdschriften als *Science* en de *American Journal of Physical Anthropology*. Deze vroege studies vonden dat het hersengewicht van Japanners en Koreanen ongeveer hetzelfde waren als die van Europeanen, alhoewel de Aziaten een kortere lengte en een lichter gewicht hadden.

In 1906 rapporteerde Robert Bean over 150 breinen tijdens een lijkschouwing van Zwarten en Blanken in het *American Journal of Anatomy*. Het hersengewicht varieerde met de hoeveelheid Blanke voorouders van geen Blanke voorouders = 1.157 gram tot de helft van het aantal voorouders Blank = 1,347 gram. Hij vond dat de hersenen van Zwarten minder geplooid waren dan die van Blanken en minder zenuwen hadden die leidden naar de frontale kwabben.

Vele andere studies volgden. In 1934 beschreef Vint de resultaten van een autopsiestudie naar het hersengewicht van Zwarte Afrikanen in het *Journal of Anatomy* op. Hij vond dat de hersenen van Afrikanen 10% lichter waren dan die van Blanken. In de jaargang uit 1934 van *Science* gaf Raymond Pearl een overzicht van de autopsieresultaten van Zwarte en Blanke soldaten die gestorven waren in de Amerikaanse burgeroorlog (1861-1865). Hij vond dat de hersenen van Blanken ongeveer 100 gram meer wogen dan de hersenen van Zwarten. En onder Zwarten vond Pearl ook dat het hersengewicht toenam met de hoeveelheid Blanke voorouders.

In een artikel uit 1970 in de *American Journal of Physical Anthropology* stelde Philip V. Tobias dat al deze vroege studies fout waren. Hij zei dat ze factoren negeerden zoals “sekse, lichaamsgewicht, leeftijd bij overlijden, voeding in de jeugd, de oorsprong van de onderzoeksgroep, beroep en doodsoorzaak.” Echter, toen ik zelf de gemiddelden berekende over al de gegevens in het overzicht van Tobias, vond ik dat ze nog steeds lieten zien dat Aziaten en Blanken zwaardere hersens hadden dan Zwarten. Zelfs Tobias moest uiteindelijk toegeven dat Aziaten “miljoenen” neuronen meer hebben dan Blanken die er “miljoenen” meer hebben dan Zwarten.

In 1980 bevestigde de onderzoeksgroep van Kenneth Ho de Zwart-Blanke verschillen. Hun autopsiestudie werd gepubliceerd in de *Archives of Pathology and Laboratory Medicine*. Het vermeed de mogelijke fouten die door Tobias geclaimd werden. Originele hersengewichtgegevens van 1.261 Amerikaanse volwassenen toonden aan dat Blanken gemiddeld 100 gram meer hersengewicht hadden dan Zwarten. Omdat de Zwarten in deze studie gelijk aan de Blanken in lichaamsgrootte waren, kunnen verschillen in lichaamsgrootte de raciale verschillen in hersengrootte niet wegverklaren.

Het Meten van de Grootte van de Schedel

Een andere manier om hersengrootte te meten is door schedels te vullen met verpakkingsmateriaal. In de 19^e eeuw werden er meer dan 1.000 schedels bestudeerd door de Amerikaanse antropoloog Samuel George Morton. Hij vond dat Zwarten schedels hadden die ongeveer 5 kubieke inch kleiner waren dan die van Blanken.

In 1942 rapporteerde de anatoom Katherine Simmons over meer dan 2,000 schedels in het tijdschrift *Human Biology*. Ze bevestigde Mortons eerdere werk waarin gevonden werd dat Blanken grotere schedels hebben dan Zwarten. Omdat de Zwarten in haar onderzoeksgroep langer waren dan de Blanken, konden de verschillen in schedelgrootte niet toegeschreven worden aan lichaamsgrootte.

Kenneth Beals en zijn onderzoeksgroep vonden een verdere bevestiging van deze bevindingen in de jaargang uit 1984 van *Current Anthropology*. Ze rapporteerden over het meten van meer dan 20.000 schedels van over de hele wereld. Schedelgroottes varieerden met de plaats waar ze vandaan kwamen. Schedels uit Oost-Azië waren 3 kubieke inches groter dan die uit Europa die weer 5 kubieke inches groter waren dan schedels uit Afrika.

Het Meten van de Hoofden van Levende Personen

Hersengrootte kan gemeten worden door de maat te nemen van de buitenkant van het hoofd. Deze resultaten bevestigen de bevindingen die gebaseerd zijn op de methodes van het wegen van hersenen en het vullen van schedels.

Ik rapporteerde (in het tijdschrift *Intelligence*, in 1992) over een verzameling van duizenden personeelsleden van het Amerikaanse leger. Zelfs na correctie voor lichaamsgrootte hadden Aziaten een grotere hoofd grootte dan Blanken, die weer een groter hoofd hadden dan Zwarten (zie Figuur 2, pagina 23). In 1994 rapporteerde ik (ook in *Intelligence*) een studie over tienduizenden mannen en vrouwen die verzameld waren door het International Labour Office in Genève in Zwitserland. Hoofdgroottes (gecorrigeerd voor lichaamsgrootte) waren groter voor Oost-Aziaten dan voor Europeanen. Europeanen hadden grotere hoofden dan Zwarten.

In een andere studie (in de jaargang uit 1997 van *Intelligence*) rapporteerde ik over het meten van 53.000 kinderen die gevolgd werden van hun geboorte tot aan hun zevende jaar in de beroemde Collaborative Perinatal Study. Bij de geboorte, vier maanden, een jaar, en zeven jaar, hadden Aziatische kinderen grotere hoofden dan Blanke kinderen, die grotere hoofden hadden dan Zwarte kinderen (Figuur 2, p. 23). Deze verschillen waren niet het gevolg van lichaamsgrootte omdat de Zwarte kinderen langer en zwaarder waren dan de Blanke en Aziatische kinderen.

Samenvatting van Verschillen in Hersengrootte

Figuur 7 laat de gemiddelde hersengrootte zien voor de drie rassen met gebruikmaking van alle vier meettechnieken en ook (waar mogelijk) gecorrigeerd voor lichaamsgrootte. Aziaten hebben gemiddeld 1.364 cm^3 , Blanken hebben gemiddeld 1.347 cm^3 en Zwarten gemiddeld 1.267 cm^3 . Natuurlijk verschillen de onderzoeksgroepen in gemiddelde en is er overlap tussen de rassen. Maar de uitkomsten van de verschillende methodes op verschillende onderzoeksgroepen vertonen hetzelfde sterke patroon -- Aziaten > Blanken > Zwarten.

Conclusie

Studies naar raciale verschillen in hersengrootte gebruiken een aantal methoden, inclusief MRI. Alle methoden leveren dezelfde resultaten op. Aziaten hebben de grootste hersens (gemiddeld), Zwarten de kleinste en Blanken zitten daar tussenin. Deze verschillen in hersengrootte worden niet veroorzaakt door lichaamsgrootte. Corrigeren voor lichaamsgrootte leidt nog steeds tot hetzelfde patroon. Deze raciale verschillen in hersengrootte betekenen dat Aziaten gemiddeld

ongeveer 102 miljoen hersencellen meer hebben dan Blanken en Blanken ongeveer 480 miljoen meer dan Zwartten. Deze verschillen in hersengrootte verklaren waarschijnlijk de raciale verschillen in IQ en culturele prestaties.

Aanvullende Literatuur

Jensen, A. R. (1998). *The g Factor*. Westport, CT: Praeger.

Rushton, J. P. & Ankney, C. D. (1996). Brain size and cognitive ability: Correlations with age, sex, social class, and race. *Psychonomic Bulletin and Review*, 3, 21-36.

5

Genen, Omgeving, of Beide

Een aantal studies laat zien dat raciale verschillen veroorzaakt worden door zowel genen als de omgeving. Erfelijkheid, crossraciale adoptie, genetisch gewicht en regressie naar het gemiddelde vertellen allemaal hetzelfde verhaal. Crossraciale adoptie geeft een van de beste bewijzen dat genen raciale verschillen in IQ veroorzaken. Het opgroeien in een middenklasse Blank gezin verlaagt het gemiddelde IQ voor Aziaten niet, noch verhoogt het het IQ voor Zwarten.

De rassen verschillen in hersengrootte, IQ, voorkomen van misdaad, groeisnelheid, seksuele activiteit, en zelfs het aantal meervoudige geboorten en hethormoonniveau. Dat er zo veel verschillen zijn maakt het onwaarschijnlijk dat de oorzaken alleen in cultuur gezocht moeten worden. Kan enige omgevingsfactor een verklaring bieden voor alle gegevens over de snelheid van ontwikkeling van de tanden, de leeftijd van seksuele rijpheid, hersengrootte, IQ, testosteronniveau en het aantal meervoudige geboorten? Genen lijken erbij betrokken te zijn. Maar hoe kunnen we dat zeker weten?

Sommige eigenschappen zijn duidelijk erfelijk bepaald. We weten bijvoorbeeld dat de raciale verschillen in het voorkomen van tweelingen het gevolg zijn van erfelijkheid en niet van de omgeving. Studies van Aziatische en Blanke kinderen en van kinderen van gemengd ras in Hawaï, en van Blanke en Zwarte kinderen en kinderen van gemengd ras in Brazilië laten zien dat het ras van de moeder en niet het ras van de vader de bepalende factor is. Maar de rol van erfelijkheid is bijna net zo duidelijk voor andere eigenschappen.

Erfelijkheidsstudies

Erfelijkheid is de hoeveelheid variatie in een eigenschap die afhangt van de genen. Een erfelijkheid van 1.00 betekent dat de verschillen aangeboren zijn en dat de omgeving geen invloed heeft. Een erfelijkheid van nul (0.00) betekent dat de eigenschap gecontroleerd wordt door de omgeving en totaal niet door de genen. Een erfelijkheid van 0.50 betekent dat de verschillen zowel van de genen als van de omgeving komen.

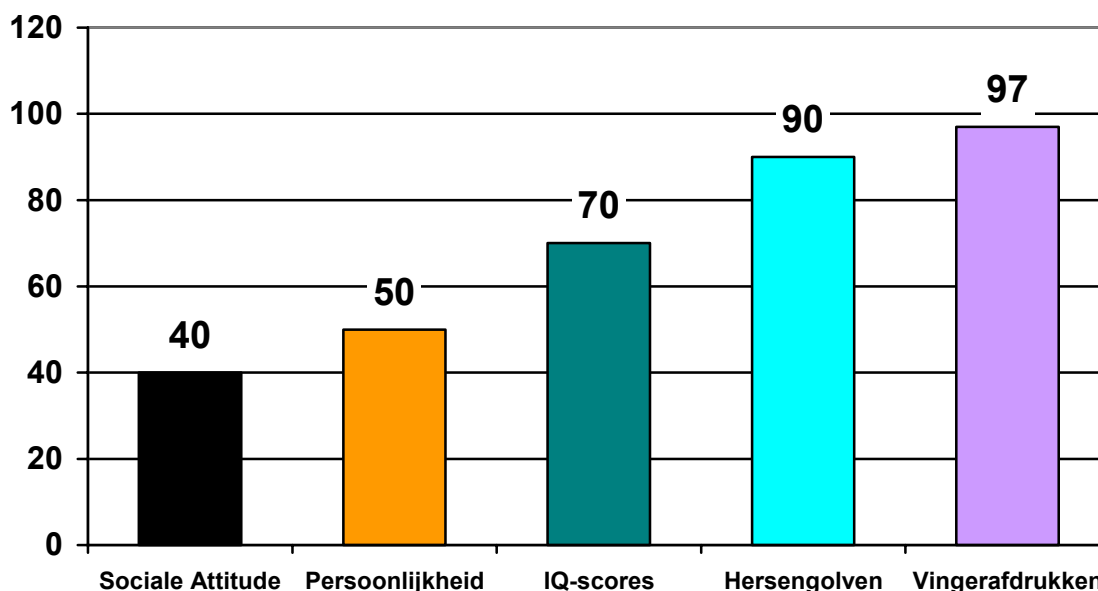
Erfelijkheid is belangrijk voor dierenfokkers. Ze willen graag weten hoe sterk de genen invloed hebben op zaken als melkopbrengst en vlezigheid van vee of ze willen graag bepalen welke honden goed kunnen jagen, en welke goed zijn voor kinderen. Des te sterker de erfelijkheid, des te meer zal het nageslacht op de ouders lijken. Aan de andere kant betekent een lage erfelijkheid dat omgevingsfactoren zoals het dieet en gezondheid meer van belang zijn.

Bij mensen meten we de erfelijkheid door het vergelijken van gezinsleden, met een nadruk op eeneiige en twee-eiige tweelingen en geadopteerde kinderen met gewone broers en zussen. Identieke tweelingen delen 100% van hun genen, terwijl

twee-eiige tweelingen 50% delen. Over het algemeen delen broers en zussen ook 50% van dezelfde genen, terwijl geadopteerde kinderen niet dezelfde genen delen. Wanneer genen belangrijk zijn, zouden eeneiige tweelingen twee keer zo sterk gelijk aan elkaar moeten zijn als twee-eiige tweelingen of gewone broers en zussen -- en dat is inderdaad het geval.

Sommige identieke tweelingen worden op jonge leeftijd van elkaar gescheiden en groeien afzonderlijk van elkaar op. In de beroemde Minnesota Twin Study (zie Figuur 8) van Thomas J. Bouchard en anderen werden velen van hen vergeleken. Al groeiden ze op in verschillende gezinnen, toch blijken identieke tweelingen later zeer sterk op elkaar te lijken. Ze zijn gelijk in zowel fysieke eigenschappen (zoals lengte en vingerafdrukken) als in gedragseigenschappen (zoals IQ en persoonlijkheid).

Figuur 8
Gelijkheid in Een-eiige Tweelingen Apart Opgevoed

Bron: Derde Onverkorte Editie van Ras, Evolutie en Gedrag (pp. 45-47).

De resultaten verschaffen een goede manier om erfelijkheid te beoordelen omdat identieke tweelingen die opgroeien in verschillende gezinnen al hun genen delen, maar niet het effect van hun opvoeding delen. Zoals je kunt zien in Tabel 8 verklaart erfelijkheid 97% van de verschillen in vingerafdrukken en de omgeving slechts 3%. Sociale attitudes zijn 40% erfelijkheid en 60% omgeving. IQ is 70% erfelijkheid en 30% omgeving.

Eeneiige tweelingen lijken vaak zo sterk op elkaar dat zelfs goede vrienden ze niet uit elkaar kunnen houden. Alhoewel de tweelingen in het Minnesota Project compleet van elkaar gescheiden leefden, deelden ze veel voorkeuren en afkeren. Ze hadden vaak dezelfde hobby's en hielden van dezelfde muziek, voedsel en kleding. Hun gewoonten en gebaren waren vaak hetzelfde. De tweelingen leken sterk op elkaar voor wat betreft hun huwelijk (en soms hun scheiding) en in de keuze van hun banen. Ze gaven zelfs dezelfde namen aan hun kinderen en hun huisdieren.

Een van deze paren, de “Jim-tweelingen” werd als kinderen geadopteerd door twee verschillende arbeidersfamilies. Desondanks drukten ze een stempel op hun leven met een groot aantal van dezelfde namen. Beiden noemden het troeteldier uit hun jeugd “Toy”. Beiden trouwden and scheidden van vrouwen genaamd Linda en trouwden daarna een vrouw genaamd Betty. Een van de tweelingen noemde zijn zoon James Allen, de andere noemde zijn zoon James Alan.

Een ander stel gescheiden tweelingen waren hopeloze giehelaars. Elke tweeling zei dat haar adoptieouders gereserveerd en serieus waren. Elk van de tweeling zei dat ze nooit iemand had ontmoet die zo makkelijk lachte als ze deed -- totdat ze haar tweeling ontmoette!

Erfelijkheid beïnvloedt ook de seksuele behoefte. De leeftijd van onze eerste seksuele ervaring, hoe vaak we seks hebben, en het totale aantal seksuele partners hebben allemaal erfelijkheden van ongeveer 50%. Net als de kans dat we in een scheiding betrokken raken. Verschillende studies vonden dat homoseksualiteit, lesbische geaardheid, en andere seksuele oriëntaties voor ongeveer 50% genetisch zijn.

Tweelingstudies laten zien dat zelfs onze sociale attitudes gedeeltelijk een genetische oorsprong hebben. Een Australische studie van 4.000 tweelingparen vond dat er een genetische invloed was op specifieke politieke standpunten zoals die betreffende de doodstraf, abortus en immigratie. Het blijkt dat criminele neigingen ook erfelijk zijn. Ongeveer 50% van de eeneiige tweelingen met een strafblad heeft tweelingen met een strafblad, terwijl dit voor slechts 25% van de twee-eiige tweelingen het geval is.

Genen beïnvloeden helpgedrag en agressie. Een grote studie van Britse tweelingen vond dat het verlangen anderen te helpen of juist pijn te doen een erfelijkheid heeft van ongeveer 50%. Voor mannen hebben vechten, wapenbezit, en vechten met een politieagent allemaal een erfelijkheid van ongeveer 50%.

Mijn artikel uit 1989 in *Behavioral and Brain Sciences* laat zien dat met wie we trouwen en wie we kiezen als vrienden ook gedeeltelijk genetisch is. Wanneer de bloedgroepen en erfelijkheid van vrienden en echtgenoten worden vergeleken, zien we dat mensen partners kiezen die genetisch gelijk aan henzelf zijn. De neiging van gelijken om zich tot elkaar aangetrokken te voelen is ook verankerd in de genen.

Adoptiestudies

Een goede test van de bevindingen van tweelingstudies komt van adoptiestudies. Een Deense studie (in de jaargang uit 1984 van *Science*) onderzocht 14.427 kinderen die als kind gescheiden waren van hun ouders. Jongens waren meer geneigd tot het hebben van een strafblad wanneer hun biologische ouders een strafblad hadden dan wanneer hun adoptieouders dit hadden. Zelfs alhoewel ze in verschillende gezinnen opgroeiden hadden 20% van de volle broers en 13% van de halfbroers een vergelijkbaar strafblad. Slechts 9% van de niet aan elkaar gerelateerde jongens opgegroeid in dezelfde familie hadden allebei een strafblad.

Het Colorado Adoption Project vond dat de invloed van genen toeneemt naarmate we ouder worden. Tussen de leeftijd van 3 en 16 beginnen geadopteerde kinderen steeds meer op hun biologische ouders te lijken qua lengte, gewicht en IQ. Op de leeftijd van 16 leken de geadopteerde kinderen niet meer op de mensen die ze hadden opgevoed. De erfelijkheid van lengte, gewicht en IQ in de kindertijd zijn

allemaal ongeveer 30%. In de tienertijd zijn ze ongeveer 50%, en bij volwassenen zijn ze ongeveer 80%. Dat betekent dat wanneer kinderen ouder worden de gezinsomgeving minder invloed heeft en de genen meer invloed, precies het tegenovergestelde van wat de cultuurtheorie voorspelt.

Ras en Erfelijkheid

Kan erfelijkheid ons iets vertellen over de verschillen *tussen* rassen? Ja, een heleboel! Studies laten zien dat wanneer de erfelijkheid hoog is in Blanken, deze ook hoog is in Aziaten en Zwartten. Wanneer deze laag is in Blanken, is deze ook laag in Aziaten en Zwartten. Bijvoorbeeld, de erfelijkheid van IQ is ongeveer 50% voor Zwartten, Aziaten en andere groepen, net als het geval is voor Blanken. Daarom is er een genetische basis voor intelligentie in alledrie de rassen.

Een studie maakte gebruik van de Armed Services Vocational Aptitude Battery (ASVAB), een intelligentietest die gegeven wordt aan veel mannen en vrouwen die het leger ingaan. De studie vond dat in alle drie rassen de gelijkheid tussen broers en zussen hetzelfde was. Dit betekent dat de genetische invloed op IQ in Aziaten, Blanken en Zwartten ongeveer gelijk is. Er bestaat niet een speciale factor, zoals de geschiedenis van slavernij of Blank racisme, die er voor gezorgd heeft dat culturele invloeden sterker zijn voor één ras dan voor het andere.

Transraciale Adoptiestudies

Het beste bewijs voor de genetische basis voor ras-IQ-verschillen komt van de transraciale adoptiestudies van Aziatische kinderen, Zwarte kinderen en kinderen van gemengd ras. Al deze kinderen werden op jonge leeftijd geadopteerd door Blanke ouders en groeiden op in middenklasse, Blanke families.

Een bekende transraciale adoptiestudie is Sandra Scarrs Minnesota Project. De adoptieouders waren allen Blank en behoorden tot de gegoede middenklasse. De geadopteerde kinderen waren baby's die of Blank, of Zwart of van gemengd ras (Zwart-Blank) waren. De kinderen maakten IQ-tests toen ze zeven jaar oud waren en opnieuw toen ze 17 jaar oud waren.

In hun eerste rapport dachten de auteurs dat hun studie bewees dat een goede familie het IQ van Zwarte kinderen op kon krikken. Toen ze 7 jaar waren was hun IQ 97, hoog boven het Zwarte gemiddelde van 85 en bijna gelijk aan het Blanke gemiddelde van 100. Echter, toen de kinderen op zeventienjarige leeftijd nogmaals getest werden, vertelden de resultaten een ander verhaal (gerapporteerd in de jaargang uit 1992 van *Intelligence*).

Op zevenjarige leeftijd hadden alle geadopteerde Zwarte, gemengd-ras en Blanke kinderen hogere IQ-scores dan het gemiddelde voor hun groep. Het opgroeien in een goede familie hielp al deze kinderen. Maar zelfs dan was het raciale patroon exact als wat voorspeld zou worden op grond van de genetische theorie en niet op grond van de culturele theorie. Zwarte kinderen die opgevoed werden in deze goede

families hadden een gemiddeld IQ van 97, maar de kinderen van gemengd ras hadden een gemiddeld IQ van 109, en de Blanke kinderen hadden een IQ van 112.

Het bewijs voor de genetische theorie werd sterker naarmate de kinderen ouder werden. Op zeventienjarige leeftijd kwamen de IQ's van de geadopteerde kinderen dicht bij het verwachte gemiddelde voor hun ras. Op zeventienjarige leeftijd hadden geadopteerde Blanke kinderen een IQ van ongeveer 106, geadopteerde kinderen van gemengd ras een IQ van ongeveer 99 en geadopteerde Zwarten hadden een IQ van ongeveer 89. IQ-scores zijn niet het enige bewijs in deze studie. Schoolcijfers, positie in de klas, en geschiktheidtests lieten hetzelfde patroon zien.

Toen Sandra Scarr de resultaten van haar vervolgstudie voor zeventienjarigen binnenkreeg, veranderde ze haar mening over de oorzaken waarom Zwarten en Blanken van elkaar verschillen. Ze schreef “de geadopteerden met twee Afrikaans-Amerikaanse biologische ouders hadden IQ's die niet duidelijk hoger waren dan de IQ-scores van Zwarte jongeren opgevoed in Zwarte families.” Opgroeien in een Blanke middenklasse familie leverde slechts kleine of geen beklijvende verhoging in het IQ van Zwarte kinderen op.

Sommige psychologen waren het oneens met haar. Ze beweerden dat “verwachtingseffecten” en niet genen het patroon verklaarden. Ze beweerden dat Zwarte en Blanke kinderen niet hetzelfde behandeld werden. Zelfs wanneer ouders goed voor hun kinderen zouden zorgen, zouden de school, de klasgenoten en de maatschappij als geheel discrimineren tegen Zwarte kinderen en hun IQ negatief beïnvloeden. Omdat we *verwachtten* dat Zwarte kinderen het slecht zouden doen op school voldeden ze aan onze verwachtingen.

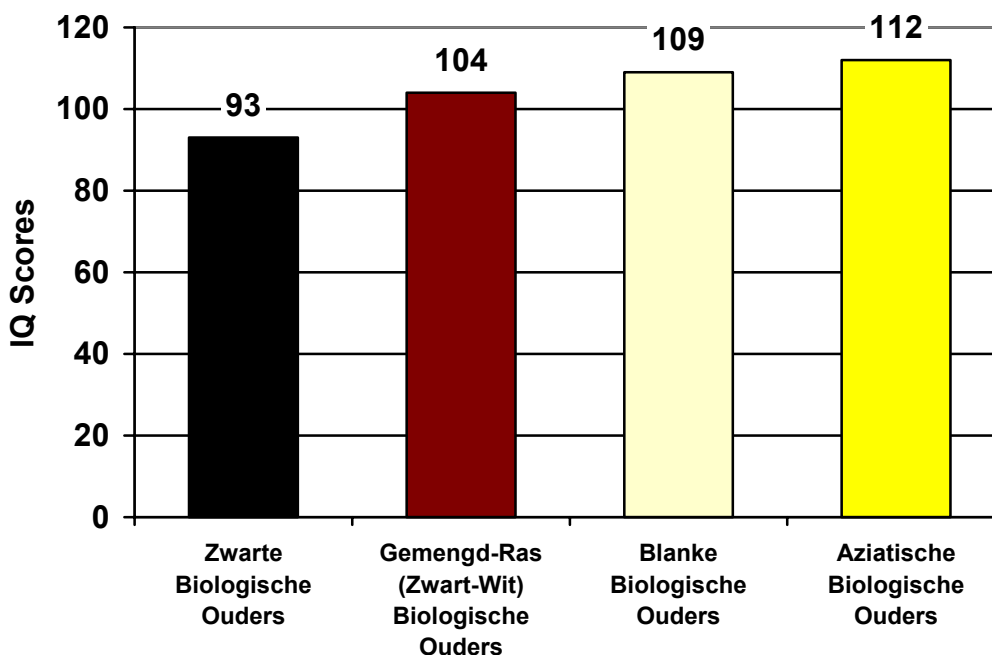
Bestaat er een manier om te kiezen tussen de genetische theorie en de verwachtingstheorie? Jazeker. In een speciale analyse van de studie van Scarr werden ouders vergeleken die dachten dat ze een Zwarte baby hadden geadopteerd, maar die in werkelijkheid een baby van gemengd ras (Zwart-Blank) hadden geadopteerd. Het gemiddeld IQ voor deze kinderen van gemengd ras was ongeveer hetzelfde als voor andere kinderen van gemengd ras en hoger dan dat van de geadopteerde Zwarte kinderen. Dit ging op zelfs al dachten de ouders die deze kinderen van gemengd ras hadden geadopteerd dat hun baby's eigenlijk twee Zwarte ouders hadden.

Figuur 9 vat de resultaten samen van Aziatische kinderen die geadopteerd werden door Blanke middenklasse families. Koreaanse en Vietnamese baby's, velen ondervoed, werden geadopteerd door Blanke Amerikaanse en Belgische families. Toen ze opgroeiden, blonken ze uit op school. De IQ's van de geadopteerde Aziatische kinderen waren 10 of meer punten hoger dan het nationale gemiddelde van de landen waarin ze opgroeiden. Transraciale adoptie verhoogt of verlaagt het IQ niet. Het drieledige patroon van raciale verschillen in IQ blijft bestaan.

De Minnesota Transracial Adoption Study liet ook zien dat er raciale verschillen in persoonlijkheid bestaan. Zwarten van zeventien jaar oud waren meer actief en vertoonden meer verstoring gedrag dan Blanken van zeventien jaar oud. Koreaanse kinderen die waren opgevoed in Blanke Amerikaanse families waren rustiger en minder actief dan Blanke kinderen. De resultaten tonen opnieuw het drieledige raciale patroon.

Figuur 9

**IQ-scores voor Geadopteerde Kinderen van Verschillende Rassen Nadat ze Zijn
Opgevoed in Blanke Middenklasse Families (Gemiddelde van de Scores op
Zevenjarige en Zeventienjarige Leeftijd)**

Bron: Derde Onverkorte Editie van Ras, Evolutie en Gedrag (pp. 187-194)

Erfelijkheid Voorspelt Raciale Verschillen

Er zijn andere manieren om de invloed van genen en omgeving op raciale verschillen in IQ te testen. Sommige opgaven in een test hebben een hogere erfelijkheid, dat wil zeggen, ze zijn meer het resultaat van erfelijkheid dan andere opgaven. Als genen de Zwart-Blanke IQ-verschillen veroorzaken dan zouden Zwarten en Blanken moeten verschillen op deze onderdelen met een hoge erfelijkheid. Arthur Jensens boek uit 1998, *The g Factor*, laat inderdaad zien dat raciale verschillen het hoogst zijn op tests met een hogere erfelijkheid. Deze zelfde tests laten grotere Zwart-Blanke verschillen zien, zelfs voor peuters.

Inteeltdressie levert nog een andere manier op om te testen of genen het Zwart-Blanke verschil verklaren. Het vindt plaats wanneer schadelijke recessieve genen combineren en het heeft een negatieve invloed op lengte, gezondheid en IQ. Inteeltdressie komt sterker voor wanneer kinderen worden geboren uit verbintenissen tussen personen die aan elkaar gerelateerd zijn (zoals neven en nichten). De meeste IQ-tests zijn opgebouwd uit verschillende subtests zoals vocabulaire, geheugen en logisch redeneren.

De kinderen uit neef-nicht-huwelijken hebben een lager IQ dan andere kinderen en hun scores zijn in sterkere mate negatief beïnvloed op sommige subtests dan op andere. Des te meer inteeltdressie een subtest beïnvloedt, des te zekerder

zijn we er van dat de genen de prestatie op deze subtest beïnvloeden. Daarom verklaart de genetische theorie dat de test die de sterkste mate van inteeltdepressie vertoont ook de grootste Zwart-Blanke verschillen te zien zal geven. De cultuurtheorie zegt dat deze twee zaken niets met elkaar te maken hebben.

In een studie gepubliceerd in *Intelligence* in 1989 keek ik naar de sterkte van inteeltdepressie op de scores van kinderen uit neef-nicht huwelijken in Japan voor 11 subtest van een bekende IQ-test. Daarna vergeleek ik welke subtests de sterkste inteeltdepressie te zien gaven met de tests waarop de Zwart-Blanke verschillen in de VS het grootst waren. De subtests die de sterkste inteeltdepressie lieten zien waren ook de tests met de grootste Zwart-Blanke verschillen. Omdat de inteeltdepressiegegevens afkomstig waren van een studie naar Japanse neef-nicht huwelijken, kunnen de culturele verschillen tussen Zwarten en Blanken in de VS niet verklaren waarom Zwarten sommige IQ-tests moeilijker vinden dan andere.

Regressie naar het Gemiddelde

Regressie naar het gemiddelde verschaft ons wederom een manier om te testen of raciale verschillen genetisch zijn. De kinderen van hele lange ouders zijn langer dan het gemiddelde. Maar ze zijn korter dan hun eigen ouders en dichter bij het gemiddelde van hun ras. Op gelijke wijze zijn kinderen van hele korte ouders korter dan het gemiddelde, maar langer dan hun ouders. Dit wordt de Wet van de Regressie naar het Gemiddelde genoemd. Het gaat niet alleen op voor lengte, maar ook voor IQ. De meeste fysieke en psychologische eigenschappen vertonen enigszins een regressie-effect.

Regressie naar het gemiddelde vindt plaats wanneer hele lange (of hele intelligente) personen samen kinderen krijgen, omdat ze een gedeelte, maar niet alle, van hun uitzonderlijke genen doorgeven aan hun nakroost. Hetzelfde gebeurt met hele korte (of laagintelligente) personen. Het is als het werpen van een dobbelsteen waarbij twee zessen bovenkomen. De kans is groot dat bij de volgende worp de ogen minder hoog (of minder laag) zijn.

De reden dat regressie belangrijk is voor onze studies is de volgende. Omdat Blanken en Zwarten afkomstig zijn van verschillende rassen hebben ze vele verschillende genen. De Wet van Regressie voorspelt dat voor elke eigenschap de scores naar het gemiddelde van het ras toe zullen trekken. De Wet van Regressie voorspelt dat in de VS Zwarte kinderen met ouders met een IQ van 115 naar het Zwarte gemiddelde van 85 toe zullen trekken, terwijl Blanke kinderen met ouders met een IQ van 115 naar het Blanke gemiddelde van 100 toe zullen trekken.

De wet gaat ook op aan het andere eind van de schaal. Zwarte kinderen met ouders met een IQ van 70 zullen zich omhoog bewegen naar het Zwarte gemiddelde IQ van 85, terwijl Blanke kinderen met ouders met een IQ van 70 zich verder omhoog zullen bewegen naar het Blanke gemiddelde van 100. Wanneer we deze voorspellingen over Regressie naar het Gemiddelde van ouder naar kind testen, gaan ze op.

De Regressiewet gaat ook op voor broers en zussen. Zwarte en Blanke kinderen die zo uitgezocht zijn dat de paren hetzelfde IQ van 120 hebben, hebben broers en zussen die verschillen in de mate waarin voor hen regressie optreedt. Zwarte broers en zussen trekken naar een gemiddeld IQ van 85, terwijl Blanke broers en zussen trekken naar een IQ van 100. Het tegenovergestelde vindt plaats op het lage

eind van de schaal. Zwarte en Blanke kinderen die zo uitgezocht zijn dat de paren hetzelfde IQ van 70 hebben, hebben broers en zussen die verschillen in de mate waarin regressie optreedt. Zwarte broers en zussen trekken naar het gemiddelde van 85, terwijl Blanke broers en zussen trekken naar het gemiddelde van 100.

Regressie naar het gemiddelde verklaart een andere interessante bevinding. Zwarte kinderen van rijke ouders hebben IQ's die twee tot vier punten lager zijn dan die van Blanke kinderen van arme ouders. De hoogintelligente Zwarte ouders waren niet in staat om hun IQ-voordeel door te geven aan hun kinderen, zelfs alhoewel ze hen van goede voeding, goede medische verzorging en goede scholing voorzien. Alleen genen plus omgeving vertellen het complete verhaal.

Conclusie

Genen spelen een belangrijke rol bij IQ, persoonlijkheid, attitudes en ander gedrag. Dit gaat op voor Aziaten, Blanken en Zwarten. Transraciale adoptiestudies (waar kinderen van een ras geadopteerd en opgevoed worden door ouders van een ander ras), studies van regressie naar het gemiddelde (waarin een vergelijking wordt gemaakt tussen ouders en broers en zussen in de verschillende raciale groepen), en van inteeltdepressie (waarin de kinderen van nauwverwante ouders worden bestudeerd) leveren allen bewijs dat genen er voor zorgen dat de rassen verschillen in IQ en persoonlijkheid. Geen compleet culturele theorie kan deze resultaten verklaren, en deze resultaten worden bovendien niet alleen verklaard, maar ook *voorspeld* door de genetische theorie.

Aanvullende Literatuur

- Jensen, A. R. (1998). *The g Factor*. Westport, CT: Praeger.
- Weinberg, R. A., Scarr, S., & Waldman, I. D. (1992). The Minnesota Transracial Adoption Study: A follow-up of IQ test performance at adolescence. *Intelligence*, 16, 117-135.

De theorie van r-K strategieën en ontologie verklaart het wereldwijde drieledige patroon in raciale verschillen. De r-strategie houdt in dat men seksueel actief is en veel nakomelingen heeft. De K-strategie houdt in dat men minder kinderen heeft, maar dat de moeder en vader meer aandacht aan ze besteden. Van alle soorten volgt de mens het sterkst de K-strategie. Binnen de menselijke soort volgen Aziaten het sterkst de K-strategie, Zwarten het sterkst de r-strategie en nemen Blanken een middenpositie in.

De vorige hoofdstukken lieten zien dat er belangrijke raciale verschillen bestaan in hersengrootte, hormoonspiegels, en zelfs in de ontwikkeling van botten en tanden, benevens seksueel gedrag, agressie en misdaad. Het drieledige patroon waarin de rassen verschillen -- Aziaten aan een eind, Zwarten aan het andere en Blanken in het midden -- gaat op over de hele wereld. Een blik op de geschiedenis toont aan dat de huidige raciale verschillen ook in het verleden werden waargenomen.

Waarom verschillen de rassen van elkaar? Natuurlijk zijn armoede, voeding en culturele factoren van belang. Maar ook de genen. De culturele theorie kan op zichzelf niet alle bevindingen verklaren.

De r-K Ontologische Theorie

De bioloog E.O. Wilson van de Harvard Universiteit was de eerste om de term *r-K* ontologische theorie te gebruiken. Hij gebruikte deze om populatieveranderingen in planten en dieren te verklaren. Ik heb de theorie toegepast op de menselijke rassen.

Ontogenese is een genetisch-georganizeerde groep trekken die zich samen hebben ontwikkeld om de beproevingen van het leven -- overleving, groei en reproductie -- te doorstaan. Voor ons doel is *r* een term in Wilsons vergelijking die staat voor het natuurlijke voorkomen van reproductie (het aantal nakomelingen). Het symbool *K* staat voor de hoeveelheid zorg die ouders geven om er voor te zorgen dat hun nakomelingen overleven. Planten en dieren hebben verschillende ontologische strategieën. Sommige zijn meer *r* en andere zijn relatief meer *K*.

De *r*- en *K*-strategen verschillen in het aantal eieren dat ze produceren. De *r*-strategen zijn te vergelijken met gebruikers van een machinegeweer. Ze vuren zoveel schoten af dat er altijd wel eentje doel zal treffen. De *r*-strategen produceren veel eieren en sperma en copuleren en bevallen vaak. De *K*-strategen, aan de andere kant, zijn te vergelijken met scherpschutters. Ze investeren tijd en moeite in een paar goedgeplaatste schoten. *K*-strategen geven veel zorg aan hun nakomelingen. Ze werken samen om voor voedsel en onderdak te zorgen, ze helpen hun naasten en hebben complexe sociale systemen. Het is daarom dat *K*-strategen behoefte hebben aan een complexer zenuwstelsel en grotere hersenen, maar minder eieren en sperma produceren.

Een basale evolutionaire wet koppelt de reproductieve strategie aan intelligentie en hersenontwikkeling. Des te minder complex de hersenen van een dier,

des te groter zijn reproductieve output. Des te groter de hersenen van een dier, des te langer het nodig heeft om seksuele rijpheid te bereiken en des te minder nakomelingen het voortbrengt (zie Figuur 10). Oesters bijvoorbeeld, hebben een zenuwstelsel dat zo eenvoudig is dat ze niet eens echte hersenen hebben. Om hiervoor te compenseren produceren ze 500 miljoen eieren per jaar. In contrast daarmee hebben chimpansees grote hersenen maar wordt er slechts een baby per elke vier jaar geboren.

In verschillende soorten planten en dieren vinden we een consistent patroon tussen deze twee variabelen -- intelligentie en voortplantingsvermogen --. Het aantal nakomelingen, de tijd tussen geboorten, de hoeveelheid zorg van de ouders, kindersterfte, de snelheid van het volwassen worden, levensduur, zelfs de sociale organisatie, altruïsme, en hersengrootte passen allemaal tezamen als stukjes in een puzzel. De complete puzzel vormt een plaatje die biologen de *r-K* ontologische strategie noemen.

Het *r*-type ontologie behelst een hoger voorkomen van reproductie, terwijl de *K*-type strategie meer zorg van de ouders en het gebruik van mentale vermogens vereist. Omdat grotere hersenen meer tijd om op te bouwen vergen, worden alle fasen van de ontwikkeling dan ook vertraagd.

De zwangerschapsperiode van sommige primaten met kleine hersenen (zoals makis en apen) is 18 weken. Maar voor primaten met grotere hersenen (zoals chimpansees en gorilla's) is het 33 weken. Sommige apen hebben hun eerste zwangerschap als ze negen maanden oud zijn. Gorilla's, met hun grotere hersenen en grotere intelligentie, hebben hun eerste zwangerschap als ze tien jaar oud zijn.

Apes worden geboren met een brein dat zo goed als 100% is van de grootte bij volwassenen, terwijl chimpansees en gorilla's worden geboren met ongeveer 60% van de volwassen grootte. Mensenbaby's worden geboren met een brein dat minder dan 30% is van de grootte bij volwassenen. Gedurende de eerste paar maanden van hun leven, zijn apen beter dan mensen op tests voor sensomotorisch gedrag. En kinder-mensaapjes zijn superieur aan mensenkinderen op deze taken. De *r-K*-samenhang gaat op voor verschillende soorten en is ook van toepassing op mensen.

Figuur 10 laat zien waar verschillende dieren vallen op de *r-K*-schaal. Verschillende soorten zijn, natuurlijk, slechts relatief *r* of *K*. Konijnen zijn *K*-strategen in vergelijking met vissen. Maar ze zijn *r*-strategen in vergelijking met primaten (chimpansees, gorilla's, apen en mensen, die de sterkste *K*-strategen onder de zoogdieren zijn). Mensen zijn waarschijnlijk het sterkst *K* van alle soorten. En sommige mensen zijn betere *K*-strategen dan andere.

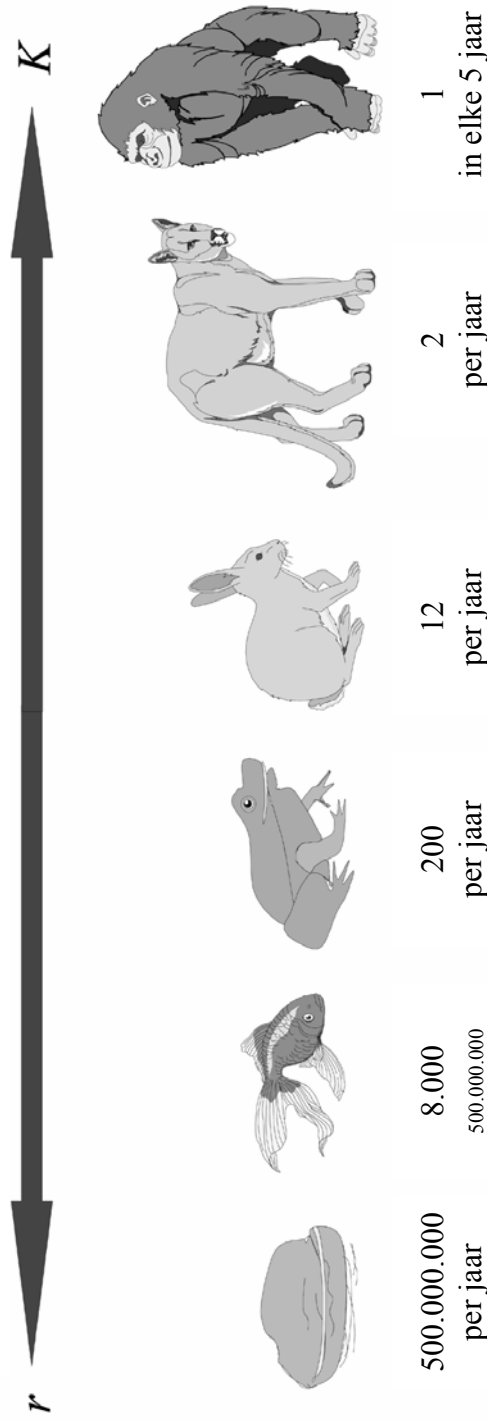
Figuur 11 geeft een overzicht van eigenschappen die typerend zijn voor *r*- en *K*-strategieën. Elke soort en elk ras heeft een specifieke ontologie die we kunnen beschrijven in termen van *r-K*. De positie van elke soort (of ras) op de *r-K*-schaal maakt de strategie duidelijk die hun voorouders de beste kans gaf om te overleven in hun woongebied.

Figuur 12 laat de levensfasen en de zwangerschapsperiode (van verwekking tot aan geboorte) voor zes verschillende primaten zien. Ze laten een schaal zien van toenemende *K* van kaki tot makaak tot gibbon tot chimpansee tot de vroege mens tot de moderne mens. Elke stap op de schaal betekent dat de soort meer tijd en energie

Figuur 10

De r - K Schaal van Reproductieve Strategie: het Balanceren van de Productie van Eieren versus

Ouderlijke Zorg

Oesters zijn een voorbeeld van een zeer uitgesproken r -strategie. Ze produceren 500 miljoen bevruchte eieren en verschaffen geen ouderlijke zorg. De grote mensapen zijn een voorbeeld van een zeer uitgesproken K -strategie. Ze produceren elke vijf of zes jaar een kind en verschaffen een uitgebreide ouderlijke zorg.

Bron: Onverkorte Editie *Ras. Evolutie en Gedrag* (n. 202)

Figuur 11

Enige Ontologische Verschillen Tussen *r*-Strategen en *K*-Strategen

r-strategie

K-strategie

Karakteristieken van het gezin

Groot nest met jongen
Korte tijd tussen geboortes
Veel nakomelingen
Hoge kindersterfte
Weinig ouderlijke verzorging

Klein nest met jongen
Lange tijd tussen geboortes
Weinig nakomelingen
Lage kindersterfte
Veel ouderlijke verzorging

Karakteristieken van het individu

Snelle volwassenwording
Vroege seksuele reproductie
Korte levensduur
Hoge inspanning voor de reproductie
Hoog verbruik van energie
Kleinere hersenen

Langzame volwassenwording
Uitgestelde seksuele reproductie
Lange levensduur
Lage inspanning voor de reproductie
Efficiënt verbruik van energie
Grotere hersenen

Karakteristieken van de populatie

Opportunistische exploitanten
Kolonisatoren die zich verspreiden
Variabele populatiegrootte
Zwakke competitie

Consistente exploitanten
Stabiele bezetters
Stabiele populatiegrootte
Sterke competitie

Karakteristieken van het sociale systeem

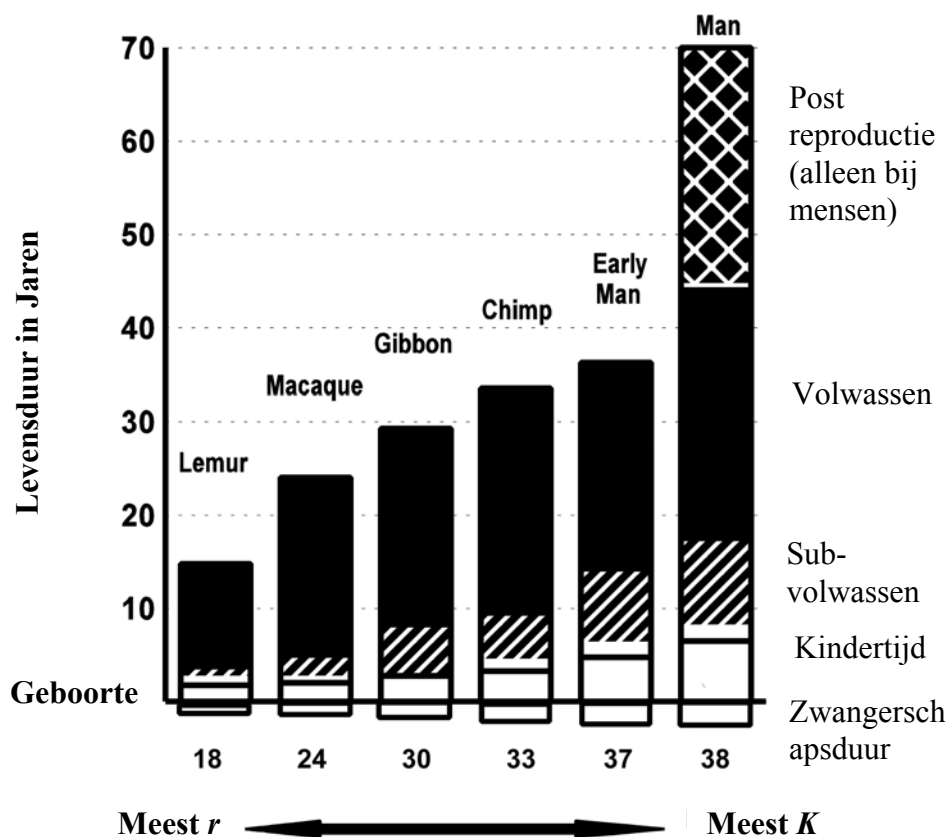
Lage graad van sociale organisatie
Laag altruïsme

Hoge graad van sociale organisatie
Hoog altruïsme

Bron: Onverkorte Editie *Ras, Evolutie en Gedrag* (p. 203).

Figuur 12

Toenemende Zwangerschapsduur, Levensduur en
Levensfasen in Primaten

Elke stap op de *r-K*-schaal zorgt voor het steken van meer energie in het verzorgen van kinderen en een toenemende kans op overleven van nakomelingen.

Bron: Onverkorte Editie van *Ras, Evolutie en Gedrag* (p. 205).

steekt in het verzorgen van kinderen en het verzekeren van hun overleving. Elke stap betekent ook het krijgen van minder nakomelingen. Let op de verschillen lengtes van de verschillende fasen voor elke verschillende soort in 12. Alleen bij mensen komt een postreproductieve (dat wil zeggen, na de menopauze) fase voor.

De verschillen in *r-K*-strategieën die zelfs onder primaten voorkomen zijn belangrijk. Voor een primate is het kakivrouwtje een *r*-strateeg. Ze produceert haar eerste nakomelingen als ze negen maanden oud is en ze heeft een levensverwachting van slechts 15 jaar. Een vrouwelijke gorilla is een *K*-strateeg. Ze heeft haar eerste zwangerschap als ze ongeveer 10 jaar oud is en kan verwachten dat ze 40 jaar oud wordt. Een kaki kan opgroeien, verschillende kinderen voortbrengen en sterven voordat de gorilla haar eerste baby heeft gehad.

Raciale Verschillen en *r-K* Strategieën

Welke positie nemen de drie rassen in op de *r-K*-schaal? Blader terug naar het patroon van raciale verschillen in Figuur 1 (pagina 12). Vergelijk ze met de *r-K*-eigenschappen in Figuur 11 (pagina 47). Aziaten zijn het meest *K*, Zwarten zijn het meest *r* en Blanken nemen een middenpositie in. Meer *r* zijn betekent:

- een kortere zwangerschapsperiode
- vroegere fysieke rijpheid (controle over de spieren, de ontwikkeling van botten en tanden)
- kleinere hersenen
- vroegere puberteit (leeftijd van de eerste menstruatie, eerste geslachtsgemeenschap, eerste zwangerschap)
- sterker ontwikkelde primaire seksekenarakteristieken (stem, gespierdheid, billen, borsten)
- sterkere biologische dan sociale controle over het gedrag (lengte van de menstruatiecycclus, periodieke terugkeer van de seksuele respons, voorspelbaarheid van de ontogenese vanaf het begin van de puberteit)
- hogere sekshormoonspiegels (testosteron, gonadotropine, follikelstimulerend hormoon)
- sterker voorkomen van individualiteit (lagere gezagsgetrouwheid)
- lossere seksuele moraal
- hogere frequenties van geslachtsgemeenschap (voor het huwelijk, tijdens het huwelijk en buitenechtelijk)
- een minder sterke band tussen partners
- meer broers en zussen
- sterker voorkomen van kinderverwaarlozing en het achterlaten van kinderen
- sterker voorkomen van ziektes
- kortere levensverwachting

Testosteron -- De Hoofdschakelaar?

Testosteron zou de hoofdschakelaar kunnen zijn die de positie van de rassen op de *r-K*-schaal bepaalt. Het is bekend dat dit mannelijke sekshormoon zelfconcept, temperament, seksualiteit, agressie en altruïsme beïnvloed. Het controleert de

ontwikkelingen van spieren en het dieper worden van de stem. Het kan ook bijdragen aan agressie en probleemgedrag. Een studie bij meer dan 4.000 militaire veteranen vond dat hoge testosteronspiegels voorspellende waarde hadden voor grotere criminaliteit, misbruik van alcohol en drugs, wangedrag tijdens dienst en het hebben van vele seksuele partners.

We kunnen nu zien hoe verschillende testosteronniveaus bij de drie rassen een verklaring zouden kunnen bieden voor *r-K* gedragsverschillen. Met hogere testosteronspiegels zijn Zwarten meer geneigd om tijd en energie in het krijgen van kinderen te steken. Aan de andere kant steken Aziaten en Blanken, met lagere testosteronspiegels meer tijd en energie in het verzorgen van een klein aantal nakomelingen en het maken van lange-termijn plannen. Maar, hoe vindt dit plaats? En Waarom? Voor het antwoord moeten we ons richten op het ontstaan van de menselijke soort en de vanuit-Afrika theorie van raciale evolutie.

Conclusie

De *r-K* ontologische theorie, een fundamenteel principe van de moderne evolutionaire biologie, verklaart het driedigige patroon van verschillen in hersengroote, IQ en gedrag, zoals eerder beschreven. Elke plant- en diersoort heeft een plaatsje op de *r-K*-schaal. Het *r*-einde van de schaal vertaalt zich in meer nakomelingen, eerder volwassen worden, kleinere hersenen en minder zorg door de ouders. Het *K*-einde van de schaal vertaalt zich in minder nakomelingen, later volwassen worden, grotere hersenen en meer zorg door de ouders. De mens is het sterkst *K* van alle soorten. Bij de menselijke soort zijn Aziaten het meest *K*, Zwarten het meest *r* en Blanken nemen een tussenpositie in.

Aanvullende Literatuur

- Johanson, D. C. & Edey, M. A. (1981). *Lucy: The Beginnings of Humankind*. New York: Simon & Schuster.
- Lovejoy, C. O. (1981). The origin of man. *Science*, 211, 341-350.

7

Vanuit Afrika

De meest recente theorie over de oorsprong van de mens -- vanuit Afrika -- verschaft het laatste stukje van de puzzel. Het maakt ons duidelijk waarom de r-K theorie de raciale verschillen in lichaam, hersenen en gedrag kan verklaren. Toen de rassen vanuit Afrika vertrokken ontwikkelden ze zich tot minder r-type gedrag en meer K-type gedrag. Vertrekken uit Afrika betekende het vergroten van de hersenen en het verhogen van het IQ, maar het verlagen van de reproductie, agressie en de seksuele activiteit.

Uitgaand van zijn evolutietheorie, dacht Charles Darwin dat Afrika “de wieg van de menselijke soort” was. Hij beschikte niet over fossielen uit Afrika om zijn theorie te ondersteunen, maar hij concludeerde dat de mens uit Afrika kwam op basis van zijn observaties van de chimpansee en de gorilla. Als de Afrikaanse apen onze nauwste levende verwanten waren, lag het voor de hand dat de mens zich het eerst ontwikkelde op het enige continent waar alle drie de soorten leefden.

Bewijs vanuit de genetica, verzamelde fossielen en de archeologie hebben sindsdien allemaal Darwins gelijk bevestigd. De menselijke lijn begon met de Afrikaanse fossiele soort genaamd *Australopithecus*. Latere menselijke voorouders *Homo erectus* en toen *Homo sapiens* verschenen ook voor het eerst in Afrika.

Homo sapiens was volledig menselijk. Ze leefden minder dan 200.000 jaar geleden in Afrika, en verspreidden zich toen over de hele wereld. Ze vervingen de Neanderthaler- en *Homo erectus*-groepen die ze tegenkwamen door met ze te vechten of door met hen te rivaliseren over voedsel.

Toen de moderne mens Afrika verliet begon deze de raciale trekken te ontwikkelen die we tegenwoordig zien door zich aan te passen aan de nieuwe regio's en klimaten. De eerste splitsing in de menselijke lijn vond ongeveer 100.000 jaar geleden plaats tussen groepen die in Afrika bleven (de voorouders van de huidige Zwarten) en diegenen die Afrika verlieten. Daarna, ongeveer 40.000 jaar geleden, splitste de groep die Afrika had verlaten zich opnieuw in de voorouders van de huidige Blanken en Aziaten.

Deze geschiedenis van eerst vanuit Afrika vertrekken naar Europa en dan later naar Oostazië vertrekken verklaart waarom Blanken zich tussen Aziaten en Zwarten bevinden voor wat betreft de ontogenetische variabelen. De splitsing tussen Afrikanen en niet-Afrikanen vond het eerste plaats, bijna twee keer zo vroeg als de splitsing tussen Aziaten en Europeanen.

De vanuit-Afrika theorie verklaart de goede fit tussen de ontogenetische *r-K*-theorie en raciale verschillen. Het is moeilijk om te overleven in Afrika. Afrika kent onvoorspelbare periodes van droogte en dodelijke ziekten die zich snel verspreiden. Meer Afrikanen dan Aziaten of Europeanen sterven jong -- vaak door tropische ziekten. In deze Afrikaanse omstandigheden is zorg voor kinderen een minder zekere manier om er voor te zorgen dat een kind overleeft. Een betere strategie is simpelweg meer kinderen te hebben. Dit laat de balans van de ontologie doorslaan naar het *r*-eind van de *r-K*-schaal. Een sterkere *r*-strategie betekent niet alleen meer nakomelingen en minder ouderlijke zorg. Het betekent ook dat minder cultuur van

ouder naar kind doorgegeven wordt, en over het algemeen betekent het een vermindering van het aantal intellectuele eisen benodigd om te functioneren in die cultuur. En het proces zet zich voort van de ene generatie naar de volgende.

In contrast daarmee, kwamen de mensen die emigreerden naar Eurazië voor compleet nieuwe problemen te staan -- het verzamelen en bewaren van voedsel, het zorgen voor een onderkomen, het maken van kleren, en het opvoeden van kinderen tijdens de lange winters. Deze taken deden in sterkere mate een beroep op mentale vermogens. Ze vereisten grotere hersens en lagere snelheden bij het volwassen worden. Ze lieten lagere sekshormoonspiegels toe, wat resulteerde in een verminderde seksuele potentie en agressie, meer stabiele families en een langere levensduur. Het verruilen van de tropen voor de noordelijke continenten betekende het verwisselen van de *r*-strategie voor de *K*-strategie -- en alles wat daarmee samenhangt.

Het Bewijs

Hoe weten we of de vanuit-Afrika-theorie correct is? Om die vraag te beantwoorden moeten we kijken naar het bewijs vanuit de genetica, de paleontologie en de archeologie.

In *The History and Geography of Human Genes* (1994) van Luigi Cavalli-Sforza en zijn collega's wordt gekeken naar duizenden genetische DNA-vergelijkingen van de rassen. Genetici tellen het aantal genmutaties in elke groep om te meten welke groepen het nauwst verwant zijn en wanneer de ene groep splitste van de andere. Deze DNA-studies ondersteunen de vanuit-Afrika-theorie dat er een splitsing plaatsvond tussen Afrikanen en alle andere groepen.

Fossielen van prehistorische mensen vertellen ons dat de vroegste stappen in onze evolutie plaatsvonden in Afrika. *Homo sapiens* leefde in Afrika tussen 200.000 en 100.000 jaar geleden, maar bereikte het Midden-Oosten pas ongeveer 100.000 jaar geleden. Vroegere mensachtigen zoals de Neanderthalers verschilden sterk van de huidige mens. Ze hadden gezichten die veel verder vooruit staken en ze hadden grotere voortanden dan enige levende Europeaan, Afrikaan of Oostaziat. Neanderthalers hadden compactere botten, dikkere schedels, en meer vooruitstekende wenkbrauwen dan enige andere moderne mens. In vergelijking zijn alle levende mensen gelijk, ondanks onze raciale verschillen.

De archeologie vertelt ons hetzelfde verhaal. De ruwe Vroege Steentijdcultuur (Vroege Paleolithicum genaamd) van de *Homo Erectus* bestond meer dan een miljoen jaar voordat *Homo Sapiens* verscheen. Het gereedschap uit de Vroege Steentijd omvatte handbeilen, hakmessen en kapmessen, die sterk vergelijkbare vormen hadden. Maar in de Middelste Steentijd omvatte het gereedschap meer geavanceerde stenen werktuigen en het gebruik van botten.

Toen de moderne mens voor het eerst zijn intrede deed, zo'n 100.000 jaar geleden, begonnen de zaken radicaal te veranderen. Het gereedschap uit de Late Steentijd (Late Paleolithicum genaamd) was in sterke mate gespecialiseerd. Het bestond uit dunnere snijgedeeltes, van stenen afgeslagen, om zodoende messen, speerpunten, schraapinstrumenten en snijinstrumenten te maken. Gestandaardiseerde benen en van gewei gemaakte voorwerpen begonnen voor het eerst deel uit te maken van de gereedschapsuitrusting, inclusief naalden om kleren te naaien. Het gereedschap uit de Late Steentijd omvatte voorwerpen gemaakt van verschillende

onderdelen die aan elkaar vastgebonden of gelijmd werden. Speerpunten werden vastgezet in schachten en bijladeren in stelen. Touw werd gebruikt om netten te maken waarmee vossen, konijnen en andere kleine dieren werden gevangen. Geavanceerde wapens zoals harpoenen met weerhaken, spiezen speerwerperconstructies en pijl-en-boog gaven de mensen uit de Late Steentijd de mogelijkheid om dieren te doden vanaf een veilige afstand.

Het overleven in Noordoost Azië zo'n 40.000 jaar geleden vereiste bovendien warme kleding. Archeologen vonden naalden, grottekeningen van winterjassen, en grafversieringen. We weten dat warme bontjassen werden gedragen. Skeletten van vossen en wolven zonder hun klauwen vertellen ons dat deze dieren gevild werden om er bontkleding van te maken. Huizen werden in de grond uitgegraven om isolatie te verschaffen. Deze grote gebouwen beschikten over gaten voor palen en muren gemaakt van mammoetbotten. Vuurhaarden en stenen lampen werden gebruikt om de lange Arctische nachten bij te lichten.

Geografie en Ras

Afrika is warmer dan de noordelijke continenten, maar het is een minder stabiel woongebied. Droogtes, stormen en ziektes veroorzaakt door virussen, bacteriën en parasieten veroorzaken hoge sterftecijfers, zelfs in het huidige tijdsgewricht. Zonder moderne medische zorg betekent het hebben van vele jonge kinderen (*r*-strategie) een verzekering voor overleven in Afrika. In de stabielere omgevingen van Europa en Azië is het hebben van minder kinderen, maar het uitstekend voor ze zorgen een verzekering voor overleven (*K*-strategie).

De omgeving in Eurazië veroorzaakt fysieke verschillen tussen de rassen. Het veel voorkomen van wolken in Noordeuropa betekent minder zonneschijn. Dit verminderde de opname van vitamine D, en daarom waren een lichtere huid en haar nodig om meer zonlicht naar binnen te laten gaan. Als gevolg daarvan waren Europeanen die geboren werden met lichtere huid en lichter haar gezonder. Ze hadden meer kans op het hebben van kinderen die zouden overleven en reproduceren.

Oostazië was zelfs kouder dan Noordeuropa, maar met minder bedekking door wolken en meer zonlicht. Daar hielp een dikke laag vet om zich af te schermen tegen de kou. Dit geeft veel Aziaten een zogenaamd "geel" uiterlijk, omdat het de zichtbaarheid van de rode bloedvaten dicht bij de huid vermindert. Ondertussen gaf in Afrika de melanine de huid een donkere kleur en bood daarmee bescherming tegen de verzengende stralen van de zon.

Klimaatverschillen beïnvloedden ook de mentale vermogens. In Afrika waren voeding en warmte het hele jaar door aanwezig. Om de koude winters te overleven moesten de populaties die in de richting van het noorden waren vertrokken inventiever worden. Ze moesten nieuwe voedselbronnen zien te vinden en methoden om het voedsel op te slaan. Ze moesten kleren maken en schutplaatsen om zich te beschermen tegen de elementen. Zonder deze zaken zouden deze mensen gestorven zijn. Beide ouders moesten meer zorg geven om hun kinderen te laten overleven in dit barre klimaat.

Blanken en Aziaten in Eurazië moesten voedsel vinden en warm blijven in de koudere klimaten. In de tropen zijn eetbare planten in ruime mate het hele jaar rond aanwezig. In Europa beperkte zich dat tot het seizoen en konden ze niet gevonden worden gedurende de vele winter- en lentemaanden.

Om de lange winters te overleven, maakten de voorouders van de huidige Blanken en Aziaten complexe werktuigen en wapens om te vissen en op dieren te jagen. Ze maakten speerpunten die grote prooidieren van een grotere afstand konden doden en messen om te snijden en te villen. Haardvuren, kleren en schutplaatsen werden gemaakt om warm te blijven. Naalden van botten werden gebruikt om dierenhuiden samen te naaien en schuilplaatsen werden gemaakt van grote botten en huiden.

Het maken van speciale werktuigen, haardvuren, kleren en schuilplaatsen vereiste een hogere intelligentie. Vertrekken “vanuit Afrika” betekende het oppakken van een *K*-type ontogenetische strategie. Dat betekende een hoger IQ, grotere hersenen, een langzamer groei en lagere hormoonspiegels. Het betekende ook een lager niveau van seksualiteit, agressie en impulsief gedrag. Meer stabiele families, geavanceerde planning, zelfcontrole, het zich houden aan regels en een lange levensduur waren nodig.

Conclusie

De gevonden fossielen, de archeologie, en genetische DNA-studies van de huidige rassen ondersteunen Charles Darwins inzicht dat we ons ontwikkeld hebben in Afrika. Mensen verspreidden zich daarna naar het Midden-Oosten, Europa, Azië, Australië en tenslotte naar de Amerika's. Toen de mens Afrika verliet, werd zijn lichaam, brein en gedrag anders. Om om te kunnen gaan met de koudere winters en het schaarsere voedselaanbod in Europa en Noordoost-Azië, verlieten de Aziatische en de Blanke rassen hun *r*-strategie en vormden ze een *K*-strategie. Dit betekent meer ouderlijke zorg en sociale organisatie, waarvoor een groter brein en een hoger IQ benodigd zijn.

Aanvullende Literatuur

- Cavalli-Sforza, L. L., Menozzi, P., & Piazza, A. (1994). *The History and Geography of Human Genes*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Stringer, C. & McKie, R. (1996). *African Exodus*. London: Cape.

8

Vragen en Antwoorden

Dit laatste hoofdstuk geeft een overzicht van de belangrijkste vragen die me gesteld werden over mijn r-K-theorie en mijn antwoorden daar op. Het geeft ook verwijzingen naar de eerdere hoofdstukken waarin elk onderwerp in meer detail besproken wordt, mijn slotgedachten over Ras, Evolutie en Gedrag, en over de geschiedenis van de beknopte editie.

Men zou zich af kunnen vragen, “Waarom is de informatie over ras in dit boek zo verschillend van wat ik heb gelezen in tijdschriften en tekstboeken op de universiteit en gezien op TV?” Het antwoord is dat ongeveer 70 jaar geleden de sociale wetenschappen een verkeerde afslag hebben genomen. Ze lieten het Darwinisme voor wat het was en weigerden te kijken naar de biologische basis van gedrag -- evolutie en genetica. Ze verdeelden zichzelf in verschillende academische disciplines en konden door de bomen het bos niet meer zien.

In dit boek probeer ik de sociale en biologische wetenschappen te verenigen op het gebied van ras. Het bewijs dat ik heb gebruikt komt uit de meest vooraanstaande wetenschappelijke tijdschriften, niet uit obscure bronnen. Ik begon met het onderzoek naar en het publiceren van wetenschappelijke artikelen over dit thema in het begin van de jaren 80. Sinds die tijd heb ik vele vragen over mijn werk gekregen. Waarschijnlijk heb je voor jezelf al een paar van die vragen gesteld.

Het laatste hoofdstuk geeft een overzicht van de vragen die het meeste aan mij gesteld werden en mijn antwoorden daarop. Ik heb de vragen per onderwerp gegroepeerd. Elk onderwerp heeft een verwijzing naar hoofdstuk(ken) in deze beknopte editie, waarin de onderwerpen in detail behandeld worden.

Is Ras een Bruikbaar Concept? (Hoofdstuk 1)

V: Je schrijft alsof ras een valide biologisch concept is. Herhaal je niet alleen maar de stereotypen van de 18^e- en 19^e-eeuwse Europeanen?

A: Het is inderdaad waar dat er een 200-jarige geschiedenis van “Europees” onderzoek naar ras bestaat. Maar vergelijkbare beschrijvingen werden bijna 1.000 jaar eerder gegeven door Arabische en Turkse schrijvers en sommige beschrijvingen zijn zelfs op de oude Grieken terug te voeren. Tegenwoordig stemmen de nieuwe methoden van genetische DNA-analyse overeen met de originele classificaties gemaakt door Europese wetenschappers uit vroeger eeuwen, gebaseerd op hun observaties.

V: Maar blijft ras niet alleen maar aan de oppervlakte? Zijn de meeste wetenschappers het er niet over eens dat ras alleen maar een sociaal construct is en niet een biologische realiteit?

A: Biologisch bewijs laat zien dat ras niet een sociaal construct is. Lijkschouwers in politielaboratoria voor onderzoek naar aanleiding van gewelddadige misdaad kunnen ras vaststellen aan de hand van een skelet of zelfs aan de hand van een schedel. Ze kunnen ras eveneens vaststellen op grond van bloed, haar, en ook van sperma. Het ontkennen van ras is onwetenschappelijk en onrealistisch. Ras blijft niet alleen aan de oppervlakte.

V: Je drie belangrijkste raciale categorieën overlappen en het is niet mogelijk om ieder persoon aan een ras toe te wijzen. Is daarom je driedelige raciale classificatieschema niet ietwat kunstmatig?

A: Ja, tot op zekere hoogte lopen alle rassen in elkaar over. Dat gaat op voor elk biologisch classificatiesysteem. Echter, de meeste mensen kunnen duidelijk geïdentificeerd worden als behorend bij het ene of het andere ras. Zowel in het dagelijkse leven als in de evolutionaire biologie is een “Zwarte” bijna iedereen wiens voorouders geboren werden in Afrika bezuiden de Sahara. Een “Blanke” is eenieder van wie de meeste voorouders geboren werden in Europa. En een “Aziat” is eenieder waarvan de voorouders geboren werden in Oost-Azië. Moderne DNA-studies leveren in vrij sterke mate dezelfde resultaten op.

V: Impliceert de vanuit-Afrika-theorie niet dat we “onder onze huid allemaal Afrikanen zijn”?

A: Ja en nee. De theorie stelt dat *Homo sapiens* voor het eerst in Afrika verscheen, zo’n 200.000 jaar geleden. Daarna migreerden sommige groepen naar het noorden, naar Europa en Azië, zo’n 110.000 jaar geleden. Een verdere splitsing vond plaats tussen de “voorouders van de Blanken” en de “voorouders van de Aziaten”, zo’n 40.000 jaar geleden. Het is correct dat alle mensen broers (en zussen) zijn. Maar we weten allemaal dat broers en zussen nog steeds in sterke mate van elkaar kunnen verschillen.

V: Alle Blanken zijn niet hetzelfde. Alle Zwartten zijn niet hetzelfde. En hetzelfde geldt voor Aziaten. Is het niet zo dat er meer variatie binnen de rassen dan tussen de rassen bestaat?

A: Er bestaat veel variatie binnen elk van de drie rassen. De volle reikwijdte van variatie zal dan ook in elk van de drie belangrijkste raciale groepen gevonden worden. Maar nog steeds zijn groepsgemiddelden belangrijk. Elke raciale groep heeft een klokvormige verdeling met sommige mensen aan de hoge kant en sommige mensen aan de lage kant, en de meeste mensen in het midden.

Groepen met een hoog gemiddelde zullen veel meer mensen aan de hoge kant hebben en niet zo veel mensen aan de lage kant. Het verschil van 6 IQ-punten tussen Aziaten en Blanken en het verschil van 15 IQ-punten tussen Blanken en Zwartten betekent dat een hoger percentage Aziaten en een lager percentage Zwartten een plaatsje heeft in de hoogste IQ-categorieën. Deze percentages hebben belangrijke, reële implicaties voor school en werk.

Hetzelfde gaat op voor misdaad. De meeste mensen binnen elk ras werken hard en zijn gezagsgetrouw. Er bestaat geen “crimineel ras”. Echter, de verschillen in gemiddeld voorkomen van criminaliteit betekenen dat een veel hoger percentage van

de Zwarten tot een door misdaad getekende levensstijl kan vervallen. Het gemiddelde IQ van 85 van criminelen is identiek aan het gemiddelde van 85 van Zwarten, dus IQ is gerelateerd aan misdaad. Alhoewel Zwarten slechts 12% van de populatie van de VS vormen, begaan ze elk jaar ongeveer de helft van de misdaden.

V: Waarom baseer je je argumenten zo sterk op de verschillen tussen de drie belangrijkste rassen? Negeer je daarmee niet de verschillen en subgroepen binnen de drie rassen?

A: Natuurlijk zijn er subgroepen binnen de drie belangrijkste rassen. De Aziatische groep kan onderverdeeld worden in Noordoost-Aziaten (zoals Chinezen, Japanners en Koreanen) en de Zuidoost-Aziaten (zoals de Filippino's en de Maleisiërs). Zwarte en Blanke groepen kunnen op dezelfde manier onderverdeeld worden. Desalniettemin heeft mijn vereenvoudigde, driedelige indeling zin. In de wetenschap is een concept zinvol als het helpt feiten zo te groeperen dat er algemene wetten op van toepassing zijn en er conclusies uit getrokken kunnen worden. De driedelige indeling is wetenschappelijk verantwoord omdat het een consistent patroon voor vele verschillende eigenschappen laat zien, met Aziaten aan een eind, Zwarten aan het andere en Blanken er tussen in.

Bestaan de Raciale Verschillen Echt? (Hoofdstukken 2 tot en met 8)

V: Heb je niet gewoon de studies gekozen die passen in je driedelige raciale patroon en alle andere die er niet in pasten genegeerd?

A: Als dat zo zou zijn, waar zijn dan al die studies die ik genegeerd heb? Ik heb geen enkele belangrijke studie genegeerd. Altijd wanneer gemiddelden van verschillende studies worden gebruikt, verschijnt het zelfde driedelige patroon.

V: Zijn sommige van de studies waar je je op baseert, vooral die over ras en hersengrootte, niet erg oud? Is het niet aangetoond dat ze voorbeelden zijn van racistische vooringenomenheid in plaats van eerlijke rapportages van wetenschappelijke feiten?

A: Nee. Zelfs de meest recente studies, waarin gebruik gemaakt wordt van de meest recente technologie (zoals het maken van beelden met Magnetische Resonantie Technieken om hersengrootte te meten) leveren dezelfde resultaten als de oudere studies. Van deze state-of-the-art studies van hersengrootte wordt in Hoofdstuk 4 een overzicht gegeven. Het gaat hier om veel preciezere studies dan de oude studies, maar ze geven bijna exact dezelfde resultaten. Alleen "politieke correctheid" was er de oorzaak van dat de vroege bevindingen "verdwenen" van het wetenschappelijke radarbeeld. Als er al vooringenomenheid is, dan is het te vinden bij diegenen die er voor kiezen zowel de oudere studies en de recente studies over ras en hersengrootte verkeerd voor te stellen om zodoende een sociale agenda, die ze willen promoten, te rechtvaardigen.

V: Ben je eigenlijk je bevindingen niet zelf aan het produceren door de gemiddelden van vele studies te nemen? Zou het niet beter zijn om gewoon te kijken naar de beste studies?

A: Het gebruiken van een gemiddelde over alle gegevens is beter dan het gebruiken van een enkele maat of studie. Wanneer je een gemiddelde neemt, verdwijnen de fouten naar de achtergrond en komen de echte verschillen naar voren. Honderden studies, gepubliceerd in meest vooraanstaande tijdschriften, laten het drieledige patroon van raciale verschillen zien.

V: Is het niet mogelijk om een patroon in raciale verschillen in hersengrootte (of IQ of elke eigenschap) te krijgen, simpelweg door de studies te gebruiken die jouw positie in de discussie verdedigen?

A: Dat is precies waarom het beter is om het gemiddelde te nemen van alle studies. Gemiddelden worden gebruikt voor veel sportcompetities, inclusief sommige Olympische evenementen, publieke opiniepeilingen bij komende verkiezingen, of de koers van de aandelenmarkt met het Dow Jones gemiddelde. Hetzelfde gaat op wanneer je studie maakt van ras, hersengrootte, IQ en misdaad.

Is het Verband Tussen Ras en Misdaad wel Hard? (Hoofdstuk 2)

V: Je drieledige patroon van raciale verschillen in misdaad is gebaseerd op officiële rapporten van arrestaties en veroordelingen. Maar laten zelfbeoordelingstudies nu juist niet zien dat er geen raciale verschillen in misdaad zijn?

A: Zelfbeoordelingen laten een kleiner raciaal verschil zijn dan de officiële arrestatie- en veroordelingsarchieven. Maar, zelfbeoordelingen zijn alleen bruikbaar als een maat voor minder gewelddadige misdaad. Ze omvatten vaak minder belangrijke zaken als “Ben je ooit bij een gevecht betrokken geweest?”, of, “Zou jij je zorgen maken over het hebben van schulden” In tegenstelling tot officiële misdaadrapportages, geven ze vaak geen feiten over de frequentie van crimineel gedrag. Zelfbeoordelingen onderscheiden niet tussen carrièrecriminelen en iemand met een voordien blanco strafblad.

V: Maar zijn de arrestaties en de veroordelingsstatistieken van de Amerikaanse politie en FBI niet een reflectie van de Amerikaanse geschiedenis van racisme?

A: De Jaarboeken van INTERPOL laten hetzelfde drieledige patroon van raciale verschillen in misdaad zien. Afrikaanse en Caraïbische landen hebben twee keer zo veel gewelddadige criminaliteit per persoon als Europese landen en ongeveer drie keer zoveel als de landen aan de kusten van de Stille Oceaan, zoals Japan en China.

V: Zijn Zwarte Amerikanen niet eerder de slachtoffers van misdaad dan de oorzaak?

A: Veel Zwarten zijn inderdaad slachtoffers van misdaad. En er zijn veel Blanke en Aziatische criminelen. Desalniettemin zijn de misdadigers in niet evenredige mate Zwart. De statistieken van het Amerikaanse ministerie van Justitie rapporteren dat het 60 keer zo waarschijnlijk is dat een Zwarte een Blanke aanvalt dan dat een Blanke een Zwarte aanvalt. Van de 20% gewelddadige misdaad die interraciaal is, heeft 15% betrekking op Zwarte overtreeders en Blanke slachtoffers; 2% heeft betrekking op Blanke overtreeders en Zwarte slachtoffers.

Is het Verband Tussen Ras en Voortplanting wel Hard? (Hoofdstuk 3)

V: Is het niet zo dat het bewijs voor ras en penisgrootte komt van 19^e-eeuwse verhalen van racistische Europeanen in koloniaal Afrika?

A: De vroegste bevindingen zijn afkomstig van de Arabische ontdekkingsreizigers in Afrika en een studie door een Franse legerchirurg, origineel gepubliceerd in 1898. Meer up-to-date informatie is afkomstig van de Wereld Gezondheidsorganisatie. Hun studies tonen hetzelfde driedelige raciale patroon als de andere studies.

V: Is het materiaal over ras en seks niet een soort pornografie? Is ras niet controversieel genoeg zonder seks en AIDS erbij te betrekken?

A: Een studie van de Wereld Gezondheidsorganisatie die ik noemde in het vorige antwoord keek naar penislengte om zodoende condooms van de juiste maat aan te kunnen leveren, en daardoor het verspreiden van AIDS te vertragen. Het te weten komen welke groepen het grootste risico hebben om seksueel overdraagbare ziektes op te lopen kan de verspreiding van die ziektes helpen voorkomen en levens sparen.

Zitten er Grote Gaten in het Genetische Bewijsmateriaal? (Hoofdstuk 5)

V: Hoe kun je praten over een genetische basis voor intelligentie, criminaliteit of seksualiteit? Niemand heeft ooit een gen gevonden dat voor een van deze zaken verantwoordelijk is. Hersengrootte en structuur zouden genetisch kunnen zijn, maar we weten nog steeds niet precies welke genen belangrijk zijn voor IQ of hoe ze werkzaam zijn.

A: Nieuw onderzoek geeft ons het antwoord daarop. Elke dag horen we via de krant of de TV dat iemand net een gen heeft gevonden voor alcoholisme, intelligentie, impulsiviteit, agressie, levensduur, of ander menselijk gedrag. Wanneer het Human Genome Project klaar is met het in kaart brengen van al onze genen, zullen we zelfs nog meer weten over de genetische basis van gedrag.

V: Is dit niet Genetisch Determinisme?

A: Ik heb nooit beweerd dat raciale verschillen 100% genetisch zijn. Natuurlijk zijn omgevingsfactoren van belang. De wetenschappelijke discussie is in essentie tussen mensen die uitgaan van erfelijkheid en mensen die uitgaan van gelijkheid. Mensen

die uitgaan van erfelijkheid, zoals ikzelf, denken dat de beste verklaring waarom de rassen verschillen zowel met de genen als de omgeving rekening moet houden. Mensen die uitgaan van gelijkheid beweren dat de rassen verschillen voor 100% culturele redenen en sommigen zijn daarvan zo sterk overtuigd dat ze zelfs proberen de discussie of het onderzoek naar de genetica van ras stop te zetten.

V: Je gebruikt tweelingstudies om te laten zien dat veel veroorzaakt wordt door de genen en hoeveel wordt veroorzaakt door de omgeving. Maar is het in werkelijkheid niet de interactie van die twee die van belang is?

A: Natuurlijk is elke eigenschap het resultaat van de interactie tussen erfelijkheid en omgeving. Maar als interactie zo belangrijk is, hoe komt het dan dat eenige tweelingen die in verschillende families opgroeien toch zo sterk op elkaar lijken? Dat komt omdat erfelijkheid een belangrijke rol speelt in de ontwikkeling. Des te ouder we worden, des te meer onze genen, eerder dan onze omgeving tijdens onze jeugd, de leiding in handen nemen.

V: Zelfs al is erfelijkheid belangrijk voor individuen, vertelt dan ons nu werkelijk iets over raciale verschillen.

A: Het bewijs in Hoofdstuk 5 laat zien dat genen sterk bijdragen aan raciale verschillen. Het bewijs komt van transraciale adoptiestudies. Aziatische kinderen, kinderen van gemengd ras (Zwart-Blank) en Zwarte kinderen die geadopteerd worden in middenklasse Blanke families lijken steeds meer op hun echte, biologische ouders, en niet op de Blanke families waarin ze opgevoed zijn. Kinderen van gemengd ras (Zwart-Blank) krijgen IQ's die liggen tussen de IQ's van volledig Zwarte en volledig Blanke kinderen. Aziatische kinderen die worden grootgebracht in Blanke families krijgen IQ's die hoger zijn dan die van Blanke kinderen, zelfs wanneer ze in hun jeugd ondervoed waren.

V: Maar geloven de meeste experts niet dat de oorzaak van raciale verschillen in IQ voor rekening komt van de omgeving en niet van de genen?

A: Een overzichtsstudie van Mark Snyderman en Stanley Rothman in de jaargang uit 1987 van de *American Psychologist* vond dat een meerderheid (52%) van wetenschappers vond dat het Zwart-Blanke verschil in IQ gedeeltelijk genetisch was. Slechts 17% zei dat het volledig cultureel was. Meer recent ging een speciale taakgroep van de American Psychological Association akkoord met het driedelige patroon van raciale verschillen in hersengewicht en IQ. Het is misschien te wijten aan politieke correctheid dat de taakgroep voor wat betreft de oorzaken haar handen in de lucht gooide en besloot op zeker te spelen door te zeggen "niemand weet waarom" (zie de jaargangen uit 1996 en 1997 van de *American Psychologist*).

Klopt de *r-K*-Theorie Wel? (Hoofdstuk 6)

V: Je gebruikt de r - K ontologische theorie om raciale verschillen te verklaren. Je stelt dat Zwarten minder K zijn dan Blanken die weer minder K zijn dan Aziaten. Heb je de r - K -theorie niet zo verdraaid dat hij mooi in je straatje van rasverschillen past?

A: Totaal niet. De sleutel voor het begrijpen van K -selectie is de voorspelbaarheid van de omgeving. Tropische gebieden zoals Afrika zijn minder voorspelbaar door parasieten en plotselinge droogtes. Daarom selecteren ze op een r -strategie in plaats van een K -strategie.

V: Slaat de r - K -theorie niet alleen op verschillen tussen soorten en niet op de rassen binnen de zelfde soorten?

A: Het slaat op allebei. Mensen zijn zeer sterk K in vergelijking met andere soorten. Maar nog altijd zijn sommige mensen meer K dan andere. In sterke mate K -geselecteerde mannen investeren bijvoorbeeld meer tijd en energie in hun kinderen liever dan het najagen van seksuele pleziertjes. Het zijn eerder “papa’s” dan “players”. De r - K -theorie werd het eerst gebruikt om verschillen tussen soorten te verklaren. Ik heb de theorie toegepast om raciale verschillen tussen mensen te verklaren.

Zijn Omgevingsverklaringen niet Voldoende? (Hoofdstuk 5)

V: Zouden de ontogenetische verschillen waar je over spreekt niet de beste antwoorden op *culturele* condities kunnen zijn? Blanken leven in arme omgevingen, en zou dan dus de r -strategie niet heel verstandig zijn? Hoe kun je investeren wanneer je niets te investeren hebt?

A: Het zou kunnen, maar de feiten zeggen nee. Gegoede Zwarte vrouwen die een college hebben doorlopen hebben meer geslachtsgemeenschap op een eerdere leeftijd en ervaren een hogere kindersterfte dan armere Blanke vrouwen die niet naar een college zijn gegaan. Dat past bij de r - K -theorie van raciale verschillen, maar niet bij een omgevings- r - K -theorie. Aziaten hebben een minder goede omgeving dan Blanken, hebben minder geslachtsgemeenschap, beginnen op een latere leeftijd, en hebben een lagere kindersterfte. Opnieuw past dit in de r - K -theorie van raciale verschillen, maar niet in een omgevings- r - K -theorie.

Is Raciale Wetenschap niet Immoreel? (Hoofdstuk 1)

V: Waarom heb ik deze informatie over rasverschillen niet via de kranten of via de TV tot mij kunnen nemen? Is het bestuderen van raciale verschillen niet immoreel?

A: In de jaren 50 overtuigden de bevrijdingsbewegingen in de Derde Wereld en de Burgerrechtenbeweging in de VS veel mensen ervan, inclusief journalisten en politici, dat het slecht was om te kijken naar raciale verschillen. Het doel van gelijke rechten leek te vereisen dat niet slechts politieke, maar ook biologische gelijkheid bestond. Veel mensen wilden graag geloven dat raciale verschillen totaal niet

genetisch waren, en sommigen hadden en geen probleem mee de sociale wetenschappen te vertekenen door ze te scheiden van de biologie. Dit boek tracht alle gedragswetenschappen weer samen te brengen.

V: Kan er wel iets goeds komen van je theorie van raciale verschillen, zelfs als hij correct zou zijn? Waren de theorieën over raciale verschillen niet de reden voor racisme, genocide en de Holocaust?

A: De Nazi's en anderen gebruikten hun veronderstelde raciale superioriteit om oorlog en genocide goed te praten. Maar zo'n beetje elk idee -- nationalisme, religie, egalitarisme, zelfs zelfverdediging -- werd gebruikt als een excuus voor oorlog, onderdrukking of genocide. Wetenschap, daarentegen, is objectief. Het kan ons geen doelen aanreiken, maar het kan ons wel duidelijk maken hoe makkelijk of moeilijk het is om onze doelen te bereiken. Meer kennis over raciale verschillen kan ons helpen om elk kind de best mogelijke opvoeding te geven en ons helpen sommige van onze meest chronische sociale problemen te begrijpen.

V: Zouden we niet beter af zijn wanneer we ras gewoonweg zouden negeren en ieder persoon als een individu zouden behandelen?

A: Het behandelen van anderen zoals we zelf graag behandeld zouden worden is een van onze hoogste ethische regels. En hetzelfde gaat op voor het vertellen van de waarheid. Het is een feit dat iedereen beïnvloed wordt door zowel onze genen als door onze omgeving. Het behandelen van personen als individuen betekent niet dat we raciale verschillen moeten ontkennen of er over liegen. Wetenschappers hebben een speciale plicht om de feiten te onderzoeken en de waarheid te rapporteren.

V: Waarom publiceerde het Charles Darwin Research Institute deze Y2K-versie van de beknopte editie? Wat gebeurde er met de originele uitgever?

A: Transaction Publishers drukte 100.000 kopieën onder hun copyright. Ze stuurden 35.000 naar wetenschappers over de hele wereld -- leden van de American Anthropological Association, de American Sociological Association, de American Psychological Association en de American Society for Criminology. Daarop bedreigden de Progressive Sociologists, een zelfbenoemde radicale groep binnen de American Sociological Association, Transaction met het verlies van een stalletje op hun jaarlijkse bijeenkomst, advertentieruimte in hun tijdschriften, en toegang tot de verzendlijsten als ze door zouden gaan met het verzenden van de beknopte editie. Transaction gaf toe aan deze druk, trok de uitgave van het boek in, en bood zelfs verontschuldigen aan. Ze stelden dat het auteursrecht van Transaction nooit vermeld had moeten staan op het beknopte boek en dat het "allemaal een vergissing was geweest".

Deze gebeurtenissen bevestigen op trieste wijze wat ik schreef in de eerste beknopte editie -- dat sommige luidruchtige groepen in de universitaire wereld en de media ons verbieden een open discussie over ras te voeren. Ze vrezen elke open discussie over raciaal onderzoek terwijl het toch verschenen is in tijdschriften waarvan de artikelen door experts als van goede kwaliteit beoordeeld worden. Maar de waarheid zal op de lange duur altijd overwinnen.

Slotgedachten

De informatie in dit boek laat zien dat rassen in belangrijke mate van elkaar verschillen. Ze verschillen, gemiddeld, in hersengewicht, intelligentie, seksueel gedrag, vruchtbaarheid, persoonlijkheid, volwassenwording, levensduur, misdaad en stabiliteit van de familie. Aziaten bevinden zich op het ene uiteinde van een drieledig patroon van verschillen, Zwarten bevinden zich op het andere uiteinde en Blanken nemen over het algemeen een tussenpositie in. Slechts een theorie die kijkt naar zowel genen als omgeving in termen van Darwins theorie van evolutie kan verklaren waarom de rassen zo consistent verschillen over de hele wereld en over het verloop van de tijd heen.

Zowel wetenschap als gerechtigheid roepen ons op te zoeken naar en te spreken over de waarheid en niet leugens te vertellen en fouten te verspreiden. Alhoewel het onderzoek in dit boek eerst verscheen in vooraanstaande wetenschappelijke tijdschriften, vermijden velen in de media, de regering, en ongelukkigerwijze zelfs aan de universiteiten en de colleges, op behendige wijze al dit bewijs. Het valt te hopen dat deze beknopte editie **set the record straight** en de meest recente wetenschappelijke bevindingen over ras, evolutie en gedrag openbaar maakt voor iedereen.

Wanneer we menselijk gedrag willen begrijpen, moeten de sociale wetenschappen weer samengaan met de biologie. Dit boek is een stap in die richting. Wanneer we zowel naar genen als naar de omgeving kijken zou het mogelijk kunnen zijn de problemen van de mensheid te begrijpen. Met deze kennis kan de maatschappij dan een poging ondernemen deze problemen op te lossen. De eerste stap daarin is dat iedereen zo eerlijk als maar mogelijk moet zijn over ras, evolutie en gedrag.

Aanvullende Literatuur

Levin, M. (1997). *Why Race Matters*. New York: Praeger.

Rushton, J. P. (2000). *Race, Evolution, and Behavior (3rd ed.)*. New Brunswick, NJ: Transaction.